

Den ny Verdenskultur

Tidsskrift for Det Tredie Testamente

1/2024 - juni

Udgivet af Fonden Det Tredie Testamente

Forsynet

Rejsen til Ægypten og Palæstina

Min vej tilbage til Martinus

Kosmisk forår

Ensomhed – en forvandlingszone

EN GAVE TIL DIG

Døden – en ny fødsel

Hvad er døden? Døden er et vidunderligt eventyr. Sådan beskriver Det Tredie Testamente den begivenhed jordmenneskene frygter mest af alt. Døden er i virkeligheden en lys fødsel til den åndelige verden, hvor vores nære og kære strømmer os i møde.

Hvorfor frygter vi døden? Det gør vi, fordi vi ikke kender livet. Kroppen i sig selv har aldrig været levende. Det der giver kroppen liv, er usynligt. Det er noget, der ikke er skabt. Noget, der er bag både bevidstheden og organismen og som oplever tankerne såvel som kroppen. Vi har endda givet dette usynlige noget et navn: "jeg".

Evigheden: Dette "jeg" er i os, det eksisterer, men er aldrig blevet skabt, det er hævet over den sanselige verden; tid og rum. Det er evigt og uendeligt, og således lever vi evigt, mens utallige redskaber, organismer og tanker, fødes og dør.

Reinkarnationen: Hvert enkelt jordeliv er del i et større kredsløb, der omfatter utallige organismers fødsel og død. Formålet med livet i den fysiske verden er at fuldkommengøre bevidstheden. I den fysiske verden kulminerer *overtrædelsen* af kærlighedsloven. I de åndelige verdener kulminerer *overholdelsen* af den. Det evige liv danner et kredsløb, der evigt gentager sin passage gennem lys og mørke.

Kærligheden er bag enhver oplevelse: Selv lidelsen i verden har et kærligt formål på sigt. Kosmisk set har lidelsen til formål at føre os frem

til en fornyet sund og lykkelig tilværelse i kommende zoner af lys og kærlighed. Smerten er livets beskyttende gelænder.

En skole i livskunst: Den fysiske verden er vores skole og forsøgs-laboratorium. Her gør det ondt at tage fejl. Smerten forhindrer os i at komme længere ud i fejltagelserne. Vi kan ikke dø, og vi tager således lidelseserfaringerne med os fra liv til liv – de skaber vores indføling og tænkeevne. På denne måde fører Gud os frem til viden om livets love. Uvidenhed skaber lidelse, kærlighedspraksis skaber livsglæde. Vi kommer alle gennem vores mørke og bliver genier i livskunst, ligesom vores vise vejledere i sin tid blev det.

Bøn: Omkring os har vi fysiske og åndelige hjælpere, og med bønnen en åben kanal til selve Guds bevidsthed. Vi kan med denne kraft overvinde al angst og modgang, og øse af en uudtømmelig kilde til inspiration og forståelse. Hvad enten man tror på Gud eller ej gør ingen forskel. Gud er alkærlig, har ingen favoritter, og er altid parat til at hjælpe os, når vi er i sjælenød.

Døden er en fødsel: Den normale død er en ren paradisooplevelse - vi kommer hjem. Her oplever vi igen en periode af kærlighed og oplades med livslyst til den kommende inkarnation.

Mørke tanker efter døden: I visse tilfælde dør voksne mennesker med mørke og materialistiske tanker, hvilket besværliggør overgangen til det åndelige paradis. Men temmelig

hurtigt vil de alle bede om hjælp, og straks hjælpes de frem til fødslen ind i en lys åndelig verden.

Den åndelige verden: Den åndelige materie lyster tanken. Derfor kan vi ikke lære os at tænke her. Her kan vi skabe alt det, vi er nået frem til at kunne tænke os til. Fra den åndelige verden kan vi også mødes med og tale med vores nære venner på det fysiske plan, såvel når de sover, som når de er vågne. Hvis de sørger, kan vi trøste dem, og i visse tilfælde virke som deres skytsengle.

Søvnen er dødens lillebror: At kunne falde fredeligt i søvn er en daglig øvelse i overgangen til den åndelige verden. Med en lille bøn inden vi lægger os til at sove, går vi lettere ind i søvnens åndelige tilstand uden uro og mørke tanker.

God læsning!

Den ny Verdenskultur

Tidsskrift for Det Tredie Testamente

INDHOLD

Døden – en ny fødsel	2
Forsynet	4
Om bøn og Forsyn	10
Rejsen til Ægypten og Palæstina	16
Mødet med Martinus	20
Min vej tilbage til Martinus	24
Kosmisk forår	26
Formålet med Det Tredie Testamente	30
Ensomhed – en forvandlingszone	34
Krig er uværdig for mennesket	42
Om Den ny Verdenskultur	44
Kurser og foredrag	45
Studiegrupper og uddelingssteder	46
Udstillinger 2024	47

Forsidebillede af Caleb George, Unsplash

Alle artikler, symboler og citater af Martinus © Martinus Institut

DEN NY VERDENSKULTUR

Kontakt

Forlaget Fonden Det Tredie Testamente
Vestre Gade 6A
DK-2605 Brøndby

Ansvarshavende redaktør: Jan Langekær
Email: jan@langekaer.dk
Tel: 2015 7811
CVR-nr.: 29146721
www.dettredietestamente.info

ISSN: 0904-0633

Redaktionen, skribenterne og andre, der
interessere sig for Martinus' analyser,
finansierer udgivelsen.

Bogholderi

MobilePay: 227366
Reg. nr. 3572, konto nr. 3572030989
IBAN konto nr.: DK6030003572030989
og SWIFT/BIC-kode: DABADKKK

Forsynet

Af Martinus

Den degenererende tro

Til løsningen af de store livsproblemer hører også dette, at mennesket får en forståelse af, at der eksisterer et forsyn. I menneskenes instinkte-poke eller deres naturmennesketilstand tvivlede de ikke på, at der eksisterede et forsyn, en gudsdom eller guddomme bag ved hele den fysiske verden, bag dens elementer, bevægelser og skabeprocesser, men i vor højt oplyste materialistiske epoke er opfattelsen af et forsyn så at sige gået tabt. Selv opfattelsen af, at der skulle eksistere højere udviklede væsener end menneskene, betragtes af mange som umådelig naiv, som noget, intelligente mennesker virkelig ikke kan være bekendt at tage alvorligt. Når troen på et forsyn er gået tabt, er det ganske naturligt et spørgsmål, hvor længe hele det religiøse, kirkelige opbud med alle de tusindårige traditioner kan lede og føre menneskene. Kirken har jo i svundne tider haft overordentlig magt og har det også endnu i nogen grad visse steder på kloden. Men da flere og flere mennesker bryder ud fra det religiøse område og søger løsning på livsmysteriet ad andre veje, vil kirkernes magt uvilkaarligt blive mindre og mindre, også selv om menneskene ad disse andre veje igen vil finde frem til religiøsitet på en ny og udogmatisk måde. Foreløbig har store dele af menneskeheden i deres søgen opnået en overordent-

lig stor nydelse af *“frugterne af kundskabens træ”*, de har fået en umådelig viden på det materielle plan, men et forsyn har de ikke fundet dér, selv om de endda er trængt ned i mikrobernes verden og ud i stjernetaågenes kæmpesystemer. De opdager og oplever stadig nye former for bevægelser i det uendeligt store og i det uendeligt små, til gengæld har de mistet det faste punkt i deres tilværelse.

Disharmonien blandt jordiske mennesker

Men hvis menneskene ellers stadig udvikles og bliver dygtigere og klogere, betyder det så noget, at de ikke mere har nogen fornemmelse af, at der er en gud eller et forsyn til? Det gør det i allerhøjeste grad. Menneskene kan nemlig kun komme til et vist stadium i deres udvikling uden oplevelse af Forsynet, og de vil til gengæld kunne nå frem til et udviklingstrin, hvor de ikke kan undgå at se Forsynets styrelse i alt, hvad de overhovedet oplever. Hvad der i denne forbindelse er det allermest væsentlige, er, at det uden forståelse af et forsyn vil være umuligt at danne sig et begreb om, hvad der er moralsk, og hvad der er umoralsk. Det vil være umuligt uden denne forståelse at blive til *“mennesket i Guds billede”*, en tilstand, som menneskene også i øjeblikket – omend uden at vide det – stræber imod. Det vil være

umuligt at afskaffe krig og ufred såvel mellem nationer som mand og mand imellem; det vil være umuligt at overvinde sygdomme, lidelser og alt, hvad der kommer ind under begrebet ulykkelige skæbner. Det er naturligvis ikke en blind tro på et forsyn, der skal genvindes, det er ikke muligt; det er forståelsen og oplevelsen af den realitet, der skjuler sig bag begrebet Forsynet, som efterhånden vil afsløres for hvert eneste menneske, en oplevelse af en levende og for alle væsener livsnødvendig realitet, uden hvilken intet liv, dvs. ingen livsoplevelse, skabelse og livsfornyelse kunne finde sted, hverken i mineralernes verden eller planeternes eller blandt dyr og mennesker, hverken i mikro-, mellem- eller makrokosmos.

Planterne, dyrene og naturmenneskene lever i god kontakt med livslovene i de respektive livs- eller udviklingszoner, hvor de befinder sig. Og det vil faktisk sige, at de hver på sin måde lever i kontakt med Forsynet. De “udviklede” mennesker derimod, de civiliserede, materialistiske kulturmennesker med deres højt lovpriste intelligensmæssige viden og kunnen, lever i så dårlig kontakt med det evige Forsyn, som det overhovedet er muligt. Hvordan kan denne dårlige kontakt fornemmes og opleves? Det kan den derved, at det er klart for enhver, at menneskene lever i det mest elendige, ja

Menneskene kan nemlig kun komme til et vist stadium i deres udvikling uden oplevelse af Forsynet, og de vil til gengæld kunne nå frem til et udviklingstrin, hvor de ikke kan undgå at se Forsynets styrelse i alt, hvad de overhovedet oplever.

ligefrem sygeligt elendige samvær med andre levende væsener. Deres væremåde er tåbelig. Da de ikke respekterer eller tror på nogen forbillig model for menneskelig væremåde og heller ikke tror på overleverede religiøse idealer eller forskrifter, fordi disse kun er manifesterede som dogmer eller påstande og ikke som videnskabelige facitter, danner hvert enkelt menneske sig sin særlige hypotese eller teori om væremåde og om forholdet til næsten. Da disse teorier kan være lige så forskellige, som mennesker er forskellige, og hver især fremhæver sin teori som den rigtige, mens næstens opfattelse er “forkert”, bliver der, foruden de i forvejen eksisterende årsager til splid og spektakel, endnu mere disharmoni, uenighed, intolerance og ufred i verden. Naturligvis er der mennesker, hvis opfattelse ligger nær op ad disse andre menneskers opfattelse, hvilket resulterer i, at der danner sig grupper eller partier, som bekæmper de “naive” eller “uvidende” inden for andre grupper eller uden for grupperne eller søger at omvende dem til deres parti, som de mener er det eneste, der har mulighed for at skabe fred i verden og bedre forståelse blandt mennesker. Krig og atter krig møder man alle vegne i det daglige liv, der efterhånden er blevet en valplads, et dødsområde og et invaliditetens domæne. Hvis menneskene vil opnå den af dem selv så eftertragtede virkelige fred, den fred, der opfylder julebudskabets forjættelse, må de lære at forstå, at den eneste vej til denne fred er et harmonisk samarbejde med et forsyn.

Forsynet, næsten og mennesket selv

Menneskene har i deres børnelærdom fået at vide, at de skal elske Gud over alle ting og deres næste som sig selv. Men i almindelighed har de ikke lært nogen af delene. Det kan ikke bebrejdes dem, og det er da også

først og fremmest dem selv, der kommer til at lide under, at de ikke har lært det. Men lidelser giver erfaringer, og erfaringer bringer en særlig form for lærdom med sig, en lærdom, man ikke kan læse sig til. Det er den erfaringernes lærdom, som har gjort mange af nutidens mennesker til søgende mennesker, til mennesker, der søger et fast punkt i tilværelsen. De tror ikke på en gammel Vorherre et sted i rummet, men en ensidigt materialistisk livsanskuelse er dem heller ikke nok. Disse søgende mennesker er meget ofte gode og kærlige mennesker, der hellere vil have besvær, end de vil være årsag til, at andre skal have besvær, og de vil hellere selv lide end være årsag til andres lidelser. Deres væremåde er, uden at de selv rigtigt ved af det, til velsignelse for deres omgivelser og dermed også til velsignelse for Forsynet, hvad de slet ikke ved af. Man kan nemlig ikke elske sin næste, uden at man derigennem også elsker Gud, ligesom man heller ikke kan elske Gud uden at elske sin næste. Og ved at elske Gud og sin næste kommer man også til at elske sig selv på en måde, der ikke har noget med begrebet egoisme at gøre. Det er meget vigtigt, at menneskene lærer at forstå dette, thi ud fra en sådan forståelse vil deres væremåde efterhånden kunne blive til glæde og velsignelse for Forsynet, for deres næste såvel som for dem selv. Hvor et menneskes væremåde derimod er baseret på had, intolerance, jalousi, bitterhed eller andre menneskeligt set negative tankeklimaer i forhold til næsten, er vedkommende hverken til velsignelse for Forsynet, for sin næste eller – selv om han måske tror det – for sig selv. Når man tænker, føler og handler på en sådan måde, saboterer man livet, og virkningen vil ifølge livets love om sæd og høst og årsag og virkning blive, at ens skæbne på en eller anden måde bliver ulykkelig. Man kan nemlig ikke sabotere livet, uden at

det i virkeligheden er sit eget liv man saboterer.

En organisk funktion

Tanken om et forsyn er ikke en menneskelig opfindelse. Den er allerede som instinkt til stede i det levende væsen, længe før det har fået udviklet intelligensevnen eller evnen til at reflektere og analysere. Dyret skriger, når det kommer i livsfare, og dette skrig er i virkeligheden et råb om hjælp, et råb til et ukendt forsyn. Dyret ved ikke selv, til hvem det skriger, det er en automatfunktion, hvilket vil sige en organisk funktion. Da dyret ikke kan tænke, er der ingen tanker forbundet med denne funktion, det bliver der først langt senere i dets udvikling. Naturfolk er kosmisk set dyr på et højere udviklingstrin. De har også det religiøse instinkt som en organisk funktion i sig, og da de har udviklet mentale evner, som dyret ikke har, forbinder de ganske naturligt disse evner med den indbyggede automatfunktion, der hos dem ytrer sig som den blinde tro på et forsyn eller på højere magter, som leder og styrer menneskene og naturen, og som det gælder om at holde sig gode venner med. Nogen højere form for tænkeevne har de primitive mennesker ikke. Deres religion er baseret på instinkt og følelser, og da de endnu står junglen nær, bliver deres tro forbundet med blodige ofringer og andre former for grusomhed og dyrisk mentalitet. Men de tror blindt på højere magter, i hvis gunst de søger at indynde sig, og hvis favoritter og yndlinge de gerne vil være, mens de ønsker, at deres fjender må opnå gudernes vrede og forbandelse, og de ønsker, de opsender som bønner og besværgelser er i virkeligheden det samme som dyrets angstskrig, blot mere formuleret og i forbindelse med andre bevidsthedsenergier end dyrets. I dyrene og i de primitive mennesker eksisterer der altså helt uden om spekulation eller tænkning en organisk funktion, der

får dyrene til at skribe af angst i en nødsituation og naturmennesket til at henvende sig på sin primitive måde til styrende magter for at få hjælp i kampen for tilværelsen. Henvendelsen til et forsyn er til stede hos alle levende væsener, selv om de blander deres bevidsthedsenergier på vidt forskellig måde og er mere eller mindre bevidst i deres henvendelse. Selv den mest hårdnakkede gudsfor-nægter vil opleve, at skriget eller bønnen, eller begge dele forenet, automatisk bryder frem, hvis vedkommende pludselig befinder sig i livsfare, og selv om der ikke i miles omkreds befinder sig et andet menneske, der vil kunne høre skriget og ile til hjælp.

Naturens skabeprocesser

Dyrene og menneskene har øjne, fordi der er noget at se, og de har øren, fordi der er noget at høre. Naturens skabeprocesser er logiske, og de er så godt udført, at det skabende menneske ikke kan have nogen bedre læremester end naturen. Men hvorfor har dyr og mennesker foruden mange andre organer og organiske processer også denne organiske funktion, der ytrer sig som skriget og bønnen? Fordi der virkelig *er* noget eller nogen at henvende sig til både med skriget eller bønnen. Dyret gør det bare, rent spontant, og det besidder ikke evne til at forbinde andre bevidsthedsenergier med sin bøn. Det primitive menneske har fantasi og billeddannende evne, som det naturligt forbinder med det religiøse instinkt til troen på guder og dæmoner. Det uartikulerede nødhjælpsprincip bliver lidt efter lidt til en kultiveret henvendelse til et forsyn. Efterhånden som menneskene er blevet udviklet intelligensmæssigt, omend endnu med primitiv intelligens i forhold til den dominerende instinkt- og følelseskombination, er en række teologiske spekulationer blevet resultatet deraf, og resultatet af disse er igen blevet en række dogmer og læ-

Mennesket kan jo blive fysisk sygt af at have negative tanker. Disse elektriske kræfter kan direkte skabe kortslutning og dermed hele naturkatastrofer i legemets mikroverden.

resætninger, som inden for de forskellige højere religioners rammer bestemmer, at sådan skal menneskene tro for at blive frelst, og gør de ikke det, er de fortabt enten til udslettelse eller til evig fortabelse. Bønnen til Forsynet har da i lange tider drejet sig om at opnå "Guds nåde" og undgå denne fortabelse eller udslettelse og opnå frelse og evigt liv. Thi ligesom dyret instinktmæssigt er bange for døden, er mennesket det også. Mennesket forbinder dog ikke blot sin angst for døden med instinktet, men også med følelser og begyndende tanke. Derfor har det på alle mulige måder forsøgt at "sikre sig" beskyttelse og nåde. Men hvad med mennesket af i dag, som hverken tror på Gud eller evigt liv? Mennesket af i dag er begyndt at tænke i nye baner, og når det efterhånden evner at forbinde disse tanker med den indbyggede automatfunktion, som det er i besiddelse af, enten det vil eller ej, vil en ny og langt mere intens oplevelse af Gud og af evigheden afløse det ateistiske og materialistiske "tomrum", som er dominerende i dag. Det vil blive lige så naturligt for mennesket at henvende sig i bøn til det "Noget", som er den evige Guddom, som det er for samme væsen at se noget, høre noget eller i det hele taget opleve noget.

Mennesket i universets billede

Det menneske, som åbent og fordomsfrit iagttager naturens processer både i makro- og mikrokosmos, vil gennem denne naturiagttagelse have mulighed for at få bekræftet, at det "Noget", som både det selv og andre levende væsener i en nødsituation rent automatisk eller instinktivt henvender sig til, er en realitet.

Ethvert levende væsen må have en organisme for at kunne opleve livet, og en sådan organisme er ikke blot et redskab for sit ophavs manifestation og oplevelse af livet. Den er også en bolig for myriader af levende mikrovæsener: celler, molekyler, atomer

osv. For de væsener, der befinder sig i en sådan organisme, må organismen udgøre et univers, og da hvert organ og hver kirtel såvel som hvert organismeområde, muskulatur, skelet osv. danner sit særlige livsrum for partikler med mellemrum imellem, sit særlige system af betingelser for liv, vil organismen altså være sammensat af højst forskellige systemer. Den udgør i virkeligheden samme princip, som makrokosmos eller universet gør for os. Makrokosmos består jo også af en mængde forskellige systemer eller livsrum, og selv om mennesket ikke er i stand til at opfatte det gennem sine fysiske sanser, vil det ud fra logisk tænkning blive i stand til at forstå, at det, vi kalder universet, er en kæmpestor organisme, hvori myriader af levende væsener "lever, røres og er". Mennesket er virkelig skabt "i universets billede", fordi det selv er et univers, idet dets organisme er et livsrum, hvori mikropartikler, der er levende væsener, kommer til verden, lever og dør og afløses af andre væsener. Det er disse mikroforeteelser, der medfører forvandlinger i organismen, både forvandlinger af den slags, vi kalder udvikling, og af den slags, der må karakteriseres som degeneration.

"Mennesket i Forsynets eller Guds billede"

Bag vor organisme har vi alle – uden at den kan stedfæstes – en jeg-fornemmelse, og vi giver udtryk for denne jeg- eller centrumsfornemmelse ved f.eks. at sige: "*jeg ser*", og ikke "*øjnene ser*". Vi siger heller ikke: "*mine ører hører*", men "*jeg hører*" osv. Der er et "jeg", et "noget", der bruger øjne, ører og hele organismen som et redskab for oplevelse og manifestation. Dette redskab er som før nævnt et helt univers, der består af myriader af levende væsener. Og det er altså i virkeligheden disse mikrovæsener, vi bruger. De er levende redskaber, gennem hvilke vi

er i stand til at opleve og skabe i den fysiske verden. Vi kan hverken fornemme behag eller ubehag, lyst eller smerte, uden at det sker igennem disse vore mikrovæsener. Og hvor det drejer sig om menneskers oplevelse af fysisk smerte eller velvære, sker det igennem dem af vore mikrovæsener, der er af animalsk karakter. Klipper vi hår eller negle, kan vi gøre det uden nogen form for smerteoplevelse, fordi mikrovæsenerne i disse "livsrum" er af mineralisk karakter og ikke har dagsbevidsthed på det fysiske plan. Men kommer vi ved negleklipningen f.eks. til at klippe os selv i fingeren, skal vi nok mærke, at det ikke er mineralmaterie, vi klipper i. Der sker en læsion, en katastrofe i en del af vort univers, hvis mikrobeboere er animalske væsener, og det vil sige, at de har dagsbevidsthed i den fysiske verden og er i stand til at føle smerte. Der er indtruffet en disharmoni i deres livsrum, en hæmning af deres naturlige funktion og livsrytme, og denne deres oplevelse går ikke stille af, ligesom det heller ikke gør det, når vi mennesker, der også er animalske væsener med fysisk dagsbevidsthed, kommer ud for større eller mindre katastrofer eller hæmnings i vor naturlige livsudfoldelse. Mennesket, der klipper sig i fingeren, føler igennem sit nervesystem, at det gør ondt, og det holder op med denne både for organismen og for dets egen fornemmelse negative funktion. Kosmisk set var det en "*bøn*" fra levende mikrovæsener, der blev "*hørt*" og resulterede i "*katastrofens*" op-hør.

Når alle mikroindividerne i vor organisme arbejder fuldkomment sammen, således at hvert organ i organismen opfylder sin mission, fornemmer vort jeg et sundt og behageligt velvære, men indtræder der en eller anden form for disharmoni, og et eller andet område bliver hæmmet i sin funktion, mærker vort jeg det som en form for ubehag eller

ligefrem smerte gennem sit nervesystem. Vi gør da ganske naturligt alt, hvad der står i vor magt for at skabe en tilstand, hvor disse smerter eller dette ubehag kan ophøre. Det er jo ikke altid så let, som i det før nævnte eksempel, at man blot gør sig umage for ikke at komme til at klippe i kødet, når man klipper negle. Organismen kan komme ud for meget værre læsioner, som vi ikke selv er den udløsende årsag til i det øjeblik, hændelsen foregår, og vi kan have pådraget os sygdomme, så vi må søge læge eller på anden måde prøve at udbedre, lindre og helbrede på de steder i organismen, hvorfra der "rapporteres" om disharmoni. Som selve den samlende og styrende faktor i vor organisme må vi karakteriseres som en slags "forsyn" for alle de levende væsener, der befinder sig i det univers, som organismen udgør. Vi er altså ikke blot "mennesket i universets billede", men også et "menneske i Forsynets eller Guds billede".

Mennesket som "forsyn"

Imellem vort jeg og vore mikrovæseners jeg'er er der en stadig forbindelse, en stadig rapportering om situationen i de pågældende legemsområder. Hver eneste mikropartikel i vor organisme er placeret i et livsrum, der er underkastet vor kontrol, og vi kan ikke unddrage os denne kontrol, uden at det går ud over organismen som redskab for vor manifestation. Hvis vi former vort daglige liv og vor daglige væremåde således, at vor organismes mikrovæsener bliver syge, kan de ikke opfylde deres mission i organismen, hvis nedbrydning vi da selv kommer til at mærke som sygdom, smerte og lidelse, ja, på lidt længere sigt kommer det måske til at medføre organismens undergang eller død. Den skæbne, vi giver vore mikrovæsener, bliver vi selv underkastet, og det er tydeligt, at alle levende væsener, som begynder at forstå, at det ikke er ligegyldigt,

hvordan man behandler sit legeme, efterhånden vil blive et bedre og bedre "forsyn" for de væsener, der "lever, røres og er" i dets organisme. Det betyder noget, at man får den rette føde, den tilstrækkelige hvile og afslapning, den nødvendige motion, og hvad der ellers er gavnligt for selve den fysiske krop. Men det betyder mindst lige så meget, at man er i stand til at overvinde de tanker og følelser, der kan virke direkte destruktivt ikke alene i nervesystemet, men gennem nervesystemet også i vidt forskellige områder eller livsrum af organismen. Mennesket kan jo blive fysisk sygt af at have negative tanker. Disse elektriske kræfter kan direkte skabe kortslutning og dermed hele naturkatastrofer i legemets mikroverden. Er menneskene sure, irritable, bitre eller hadefulde, er det således ikke blot deres medvæsener i mellemkosmos, altså andre mennesker eller dyr, det går ud over, men også i deres egen organisme skaber de uvejr, storme og frygtelige orkaner, hvis virkninger er drab og lemlæstelse, sorg og lidelse for tusinder af levende væsener, som, selv om de er mikroskopiske i forhold til vor størrelse, alligevel i deres mentale perspektiv kan lide lige så meget, som vi kan, set i vort perspektiv. Men når vore mikroindivider således er underkastet et forsyn, hvad så med os selv?

Jorden som levende væsen

Også vi lever i en stor organisme. Det er vel allerede en kendsgerning for de fleste, at vi ikke er omgivet af et absolut tomrum. Omkring os er der logisk skabelse, der er "fordøjelse" eller omdannelse af stoffer akkurat ligesom inden i vor organisme, der er fortætning, fordampning, smeltning og andre former for materieforvandling, der er elektriske og magnetiske virkninger, og hvorfor skulle ikke alle disse mægtige kræfter i sole og mælkeveje være energiladninger i en organisme akkurat

som inden i vor egen organisme. Alt er jo her logisk styret og opfylder planmæssige hensigter. Ser vi på selve jordkloden, og vi virkelig søger at komme bort fra den overleverede fordom, at den blot er en mineralsk kugle eller globus, et "sted" i universet, som vi bebor, så kan vi ikke undgå at se, at Jorden også er et levende væsen. Den både ånder og tager næring til sig, den har blodomløb og kirtelfunktioner etc. ligesom andre fysiske væsener. Formen for disse livsfunktioner er ganske vist forskellig fra vore, men i princippet er de ganske ens. Set i et kosmisk perspektiv er vi altså mikrovæsener i jordklodevæsenets organisme. Imellem dette makrokosmiske væsens jeg og vort jeg er der en lignende forbindelse som mellem vort jeg og vore mikrovæseners jeg'er. Vore behags- og ubehagsfølelser, ja, selv vort mindste bedrøvelsens suk er ikke noget, der går upåagtet hen i verdensaltet. Det er en livsbetingelse for jordklodevæsenet at hjælpe sine mikrovæsener, vi er under dets beskyttelse og kontrol, ligesom vore mikrovæsener er under vor beskyttelse og kontrol.

Nu vil en og anden nok indvende, at jordklodevæsenet åbenbart ikke er noget særlig godt "forsyn" for os, dels ud fra egne oplevelser og dels ud fra en bedømmelse af verdenssituationen som helhed blot inden for dette århundrede. Men hvordan er mennesket selv som "forsyn"? Mon det er bedre? Dertil må man ud fra et kosmisk synspunkt sige, at ligesom vort jeg jo ikke er gud – heller ikke i forhold til vore mikrovæsener – således er jordklodevæsenets jeg heller ikke gud for os. Både jordklodevæsenet og vi er i forhold til vore mikrovæsener "Forsynets eller Guds billede", men vi er ikke selve Forsynet eller Gud. Hvad er da forskellen? Alle levende væsener i det uendelige univers udgør henholdsvis universer og materier for hverandre, de repræsenterer "levende væseners kredsløb

Menneskeheden trænger til en gennemgribende forklaring på, hvad det vil sige både at elske Gud, at elske sin næste og at elske sig selv, en forklaring, der vil vise, at det i virkeligheden er det samme blot set i tre forskellige perspektiver.

inden i levende væsener”, hvilket er det samme som “Guds billede”. Men hvad er da Gud? Det er den uoverskuelige helhed, hvori alle disse myriader af levende væsener lever, røres og er. Det er universet eller kosmos som et levende væsen.

Forsynet og næstekærligheden

Hvad er det, menneskene skal lære ved at leve i jordklodens væsens organisme? Det skal ifølge vor børnelærdom lære at elske Gud over alle ting og sin næste som sig selv. Dette er for mange mennesker blot en remse, de har lært, som de ikke forbinder noget realistisk med. For hvad og hvor og hvem er Gud? Det ved man ikke. Og det med næstekærligheden er blevet prædikeret så meget, at man

ikke hører det mere. Ligesom man ikke rigtigt ser det, man ser hver eneste dag. Det er blevet vane at sige, at man skal være gode ved hinanden, og det er stadig valne, at man ikke er det. Og elske sig selv? *“Ja, men det er da forkert, man må da ikke være egoist”*, siger man (samtidig med, at man er det). Menneskeheden trænger til en gennemgribende forklaring på, hvad det vil sige både at elske Gud, at elske sin næste og at elske sig selv, en forklaring, der vil vise, at det i virkeligheden er det samme blot set i tre forskellige perspektiver.

Ved at studere kosmologien og efter evne søge at efterleve den, vil det være muligt for det jordiske menneske at elske Gud ved at elske sin næste, og derigennem vil det samtidig ikke kunne undgå at elske sig selv. Men hvem er vor næste? Det er ikke blot vore medvæsener i mellemkosmos, men også vore organer, celler, molekyler, atomer osv. Det er alle de levende væsener, som lever i det univers, vor organisme udgør, og for hvilke vi udgør en slags “forsyn” eller en “skytsengel nr. 1”. “Du skal gøre mod din næste, som du vil, at man skal gøre mod dig selv”. Men det vil jo sige, at når vi ønsker, at jordklodens væsen skal skabe de bedst mulige livsbetingelser for os, så må vi for at kunne høste det, så det, hvor det er muligt. Og det er det i forhold til vore egne mikrovæsener. Der kan vi så den gode skæbne, vi gerne vil høste i fremtiden. Vi kan “høre deres bønner”, og ikke blot det, vi kan søge at skabe de betingelser, der ikke bibringer dem lidelse og ubehag, men det modsatte, ved at vi arbejder på at skabe en sund sjæl i et sundt legeme.

Dette, at de levende væsener i hinanden over- og underliggende spiralkredsløb danner henholdsvis universer og materier for hverandre, vil i virkeligheden sige, at de er redskaber eller organer, gennem hvilke det er muligt at opleve Gud. Og for Gud er alle de levende væsener i uni-

verset de organer, gennem hvilke det er muligt for Guddommen at opleve livet. Væsenerne er lige så nødvendige for Gud, som Gud er for væsenerne, og tilsammen udgør de en evig, levende helhed, hvor det mindste atom er Gud lige så nær som et mælkevejssystem. Vil Gud da høre vore bønner? Ja, gennem åndelige væsener, der er organer i jordklodens væsens åndelige legemer, går vore bønner til jordklodens væsens jeg, der er “menneskenes skytsengel nr. 1” og videre til andre af Guddommens sanseorganer, der er indstillet på en sådan bølgelængde. Men bliver vi da også bønneagt, så det, vi ønsker, sker? Det er absolut ikke altid, at det, vi lige akkurat ønsker skal ske os, også sker. På længere sigt ville det måske heller ikke være en hjælp for os, hvis det skete. Derfor lærte Kristus også menneskene at bede: “Fader ske ikke min, men din vilje”. Altså bliver menneskene ikke hjulpet? Jo, vi bliver altid hjulpet, hvor vi beder om det, og derfor er der ikke en situation, hvor man ikke kan bede om at få hjælp til at komme igennem vanskelighederne. Hjælpen vil komme – måske på den måde man mindst ventede det. Jo mere et menneske formår at elske sin næste – i mikro-, mellem- og makrokosmos – desto mere vil samme menneske begynde at opleve Gud eller Forsynet overalt, og desto mere vil det være med til i samarbejde med jordklodejeget at forvandle jordens organisme til en harmoniens og fredens verden – og det vil det ikke kunne gøre uden at forvandle sin egen organisme til glæde og velsignelse for de myriader af levende væsener, for hvem den er et univers.

Fra et foredrag af Martinus afholdt på Martinus Institut, søndag den 4. oktober 1953. Manuskript til foredrag bearbejdet af Mogens Møller. Bearbejdelsen er godkendt af Martinus. Første gang bragt i Kontaktbrev nr. 2-3, 1966. © Martinus Institut 1981.

Om bøn og Forsyn

Af Jes Arbov

Martinus gav sit samlede værk titlen *Det Tredie Testamente*, og det giver god mening, for med *Det Tredie Testamente* fuldender Martinus kristusmissionen. Ordet “testamente” betyder “aftale” eller “overenskomst”. Man kan sige, at *Det Gamle*, *Det Nye* og *Det Tredie Testamente* på hver sin måde, beskriver den *aftale* eller *overenskomst*, som Gud har indgået med alle mennesker her på Jorden. Den aftale, testamenterne repræsenterer, svarer dog ikke helt til, hvad vi normalt forbinder med en aftale. For almindeligvis kan aftaler opsiges af den ene part, eller de kan brydes. Mange gange kan der også opstå uenighed om, hvad en aftale indebærer, og det kan

ligefrem være nødvendigt at inddrage jurister og måske endda retssystemet, når en aftale skal overholdes eller er blevet brudt.

Sådan er det ikke med Guds aftale med os. Den kan man stole på. For den er bygget ind i selve verdensaltets struktur og lovbestemte opbygning. Den er derfor *urokkelig*. Guds kærlighed til alle levende væsener er *ubrydelig* og gælder *ubetinget* under alle forhold. Det er det, Bibelens testamenter – hver på deres måde – viser os. Og det sidste og afsluttende *Tredie Testamente* viser det endnu tydeligere og mere detaljeret end de to første. For med *Det Tredie Testamente* kan man på basis af stringent *logisk tænkning* i kombination med

human følelse overbevise sig om, at Gud virkelig er en realitet.

Bevidsthedens udviklingsstadier Selv om Gud elsker ethvert levende væsen og dermed ethvert menneske ubetinget, er det ikke altid, vi *oplever* det sådan, og det er dybest set grunden til, at de tre testamenter er skrevet. For i bund og grund er testamenterne tre vejledninger, der viser, hvordan vi skal leve vores liv på en måde, hvor vi mere og mere *tydeligt* kommer til at opleve, at det guddommelige verdensalt ikke er *imod* os, men *med* os. Mens de to første testamenter og andre af de humane religioners hovedværker leder os en del af vejen, som er *trosstadiet*, er det *Det Tredie Testaments* opgave at le-

de menneskeheden den sidste del af vejen, som er *vidensstadiet*, indtil vi når dertil, at vores bevidsthed bliver *ét* med Guds bevidsthed, og vi dagsbevidst oplever verdensaltets struktur og funktionsmåde og forstår, at der er en kærlig hensigt bag alt, hvad der sker.

For at nå dertil gennemlever hvert menneske gennem sine mange inkarnationer fire bevidsthedsstadier:

1. Naturfolkenes stadium
2. Trosreligionernes stadium
3. Det materialistiske stadium
4. Åndsvidenskabens stadium

Det er en vigtig pointe, at man først bliver i stand til at *begrube* åndsvid-

denskabens efter at have gennemlevet de tre tidligere stadier.

Situationen i verden i dag

Når man ser sig omkring i verden i dag, er det en verden, der på mange planer er præget af konflikt, ufred og krig. Umiddelbart kan det virke kaotisk, men åndsvidenskabeligt eller *kosmisk set* har det en dybere mening. For det uundgåelige resultat af al den lidelse, der opstår som en følge af ufreden, er en *humanisering* af de involverede parter. Med humaniseringen opstår længslen efter fred og med denne længsel et *eksistentielt behov* for at studere åndsvidenskab.

I sine bøger og foredrag gør Martinus en del ud af at vise, hvordan

jordkloden allerede er en færdigudviklet klode med sin konstante bane om solen, sine tempererede klimazoner og vidunderligt skønne og farvestrålende naturområder, som tilbyder Jordens mennesker ideelle livsbetingelser.

Det er derfor nu hovedsageligt Jordens menneskeheden, der ikke er færdigskabt. Menneskene er endnu under omskabelse, så de til sidst også bliver fuldkomne, på samme måde som jordklodens fysiske omgivelser er det.

Næstekærlighedens bølgelængde er den bærende

Selv om menneskeheden generelt på mange måder stadig handler imod

næstekærlighedens love, er der flere og flere, som efterhånden bliver “tunet ind på”, at verdensaltets grundtone er *alkærlighed*. De begynder at blive interesseret i at undersøge, hvordan man skal tænke og handle for at skabe en lys og lykkelig tilværelse for andre – og dermed i virkeligheden også for sig selv. Det er for disse mennesker, at *Det Tredie Testamente* begynder at blive relevant.

Når man begynder at læse *Det Tredie Testamente* er der meget nyt at sætte sig ind i. Men samtidig kan det overraske, hvor *ligetil* værket på mange måder er at gå til. Det kan være *forbløffende* at opdage, at verdensaltets struktur og opbygning er betinget af nogle ganske *få, enkle* og i en vis forstand *letbegribelige* evige principper.

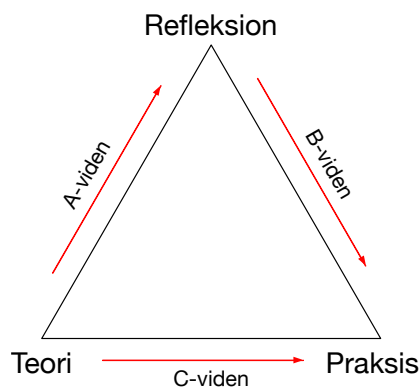
Det er ikke nemt at praktisere næstekærlighed

Udfordringen viser sig dog – om ikke før, så når man vil forsøge at omsætte de evige principper til praktisk handlemåde. Da støder man på, hvad der kan opleves som nærmest *uoverstigelige* forhindringer. Man opdager, i hvor stor udstrækning samfundet fungerer efter nogle helt andre retningslinjer end *alkærligheden*, og at der almindeligvis ikke er den store forståelse for de forandringer, der dybest set er behov for på længere sigt. Samtidig opdager man, at der ikke mindst også i én selv er modstand mod forandring, og at ens egen psyke i mange henseender er “forprogrammeret” til nogle helt andre handlingsmønstre end dem, man dybest set ønsker at praktisere. Og i mange af de situationer, man bliver stillet i, kan det være vanskeligt at komme til klarhed over, hvad der er det rigtige at gøre.

Man oplever, at selv om principperne er enkle, er det i praksis svært at realisere dem. Det er i hverdagen, vi møder alt det *bøvlede*, som vi må *bakse* med og lære at håndtere for at kunne operere på næstekærlighedens

bølgelængde. Vi erfarer med andre ord, at vi både mangler *indsigt* og *træning* for at kunne *praktisere* åndsvidenskabens teori.

Det kan illustreres på denne måde:

1. Udgangspunktet er den åndsvidenskabelige teori, som man er gået i gang med at studere og til egne sig. Det sker langs trekantens venstre ben. Det er dette stadium i videnstilegnelsen, Martinus kalder A-viden.
2. Efterhånden, som man får en forståelse af teorien som A-viden, kan man så småt begynde at omsætte teorien til praksis. Det sker langs trekantens højre ben, og Martinus kalder det stadium i videnstilegnelsen for B-viden.

Det er ikke mindst her, man ofte oplever at komme til kort, og det kan der være flere grunde til. Måske har man ikke forstået teorien godt nok, eller måske mangler man viden om det virkelighedsfelt, hvor man forsøger at anvende teorien. Man mangler især også ofte øvelse og praktiske færdigheder.

3. Til sidst, og det vil almindeligvis være i en kommende inkarnation, forstår man teorien så godt, at man har fået den “ind på ryggraden”. Man er da nået frem til et stadium, hvor man er et “moralsk geni”, der automatisk gør det rigtige. Dermed har man nået,

hvad Martinus betegner som stadiet for C-viden, og det er det, trekantens grundlinje skal illustrere.

Pointen er, at der ofte opstår, hvad der kan opleves som uoverstigelige hindringer, når man beslutter sig for at forsøge at leve efter, hvad analyserne i *Det Tredie Testamente* påviser er den fuldkomne væremåde.

Bøn som magisk hjælpemiddel

Heldigvis findes der et *magisk* hjælpemiddel, og det er *bønnen*. For netop fordi, det er udviklingens mål – og dermed Guds plan – at vi skal blive færdigskabte mennesker, har vi hele verdensaltets opbakning, når vi beslutter bevidst at arbejde med os selv i den omskabelsesproces, det er at blive fuldkomne eller det, Martinus betegner som *rigtige mennesker*. Martinus har i et foredrag formuleret det smukt på denne måde:

“Det er målet for mit arbejde at inspirere mennesker til at lyse som sole, udstråle guddommelig kærlighed til deres medvæsener, og universets skabende kræfter. Den hellige ånd eller Guds bevidsthed står hjælpende bag Dem, når De indstiller Deres bevidsthed på næstekærlighedens bølgelængde.” (Martinus, “Frihed – frigjorthed og fred”)

Det er, hvad man må vænne sig til at forstå, at der står et Forsyn bag – klar til at hjælpe. Det gælder derfor om at lære at *samarbejde* med dette Forsyn ved at indstille sig på “næstekærlighedens bølgelængde”.

Mange forbinder i dag bøn med noget barnligt eller naivt, som noget der er forbeholdt uselvstændige mennesker. Faktum er imidlertid, at bønnen er en magisk magt, der virker, og at bønnen i fremtiden vil blive almindeligt anerkendt på en helt anden fundamental måde, end den er i dag. Martinus forklarede til

en spørgetime bønnens funktion på denne måde:

“Der kommer jo mennesker til mig for at få hjælp, og jeg spørger dem så, om de ikke beder til Gud. ‘Beder til Gud, nej det, sådan ud i luften? Jeg tror da ikke, at Gud er sådan en mand, der sidder oppe i himlen.’ - Men det behøver De heller ikke at tro på, det gør Gud heller ikke, han sidder ikke oppe i himlen, men De skal bare bede alligevel, selv om De ikke tror på det. Det gør ikke noget, at De ikke kan koncentrere Dem. Nogle siger også, at de ikke kan bede Fadervor, men det behøver de heller ikke. Gud forlanger ikke en lang remse, det er ikke nødvendigt. Man har jo noget, man trænger til at bede om, det skal man bare koncentrere sig om. Selv om man ikke engang kan forme det i ord, så har man det jo i sin tanke alligevel, og så skal man bare tænke på at få hjælp. Om man ikke tror på det, gør ingen verdens ting. Gud er ikke så smålig, at han siger ‘om du ikke tror, så kan jeg ikke have med dig at gøre’. Vedkommende kan ikke gøre for det, man kan da ikke gøre for, hvilke evner man har, og hvilke man ikke har. Når man ikke har den evne, og man har brug for den, så siger Gud da ikke ‘gå væk med dig’. Så hjælper han til, at vi får denne evne. Derfor siger jeg altid til folk, at de bare skal bede, selv om de ikke tror. De skal bare tænke på at få hjælp, så er det nok. Prøv det bare og så se, hvad der sker. Så vil de komme til at opdage, at bønner er god, både for dem selv, og når de beder for andre. Det varer ikke længe, før man bliver fuldstændig klar over, at bønner er en magt.” (Martinus, Spørgetime den 15. maj 1967. Trykt i Martinus, *Martinus svarer på spørgsmål*. Temabog 2, 2024, sp. 115)

“
Gud forlanger ikke en lang remse, det er ikke nødvendigt. Man har jo noget, man trænger til at bede om, det skal man bare koncentrere sig om. Selv om man ikke engang kan forme det i ord, så har man det jo i sin tanke alligevel, og så skal man bare tænke på at få hjælp. Om man ikke tror på det, gør ingen verdens ting. Gud er ikke så smålig, at han siger ‘om du ikke tror, så kan jeg ikke have med dig at gøre’.

Det gælder derfor blot om at komme i gang med at bede. Tro er uden betydning i sammenhængen. Praktiserer man bøn, vil man *erfare*, at den virker.

Bønner går til højere, færdigudviklede væsener, der befinder sig på det åndelige plan, og det er de væsener, der traditionelt er blevet betegnet som *engle*. Tilsammen udgør de *Forsynet*, og de overvåger, leder og regulerer udviklingen på jordkloeden.

For at få kommunikationen med Forsynet til at fungere på den rigtige måde, er der nogle ting, man bør holde sig for øje:

1. Man må for det første vænne sig til at *bede* om hjælp. For at få hjælp, må man *åbne* sig for hjælpen, så man kan *tage imod* den, og det gør man ved at *bede* om den.
2. Man må være klar over, at hjælpen ikke nødvendigvis kommer øjeblikkeligt. Det er ikke os selv, der styrer og bestemmer, og hjælpen kan vise sig på helt andre måder end forventet.
3. Man må også være klar over, at man kun kan regne med at få hjælp, når det, man beder om, er på bølgelængde med alkærligheden.
4. Det kan også være en god idé at vænne sig til bevidst at *registrere* og *reflektere* over den hjælp, man får. På den måde opbygger man et *tillidsforhold* til Forsynet, og man begynder mere og mere at stole på, at Forsynet er en instans, som man kan regne med.
5. Det gælder om at øve sig, og som Jesus sagde, “bede uden at blive trætte”. Jo flere erfaringer, man får med at praktisere bønner, jo mere levende bliver Forsynets nærværelse, og jo mere får man inspiration og perspektiv i hverdagen.

Symbolet herunder viser, at ethvert levende væsen befinder sig i den samme afstand til Guddommen.

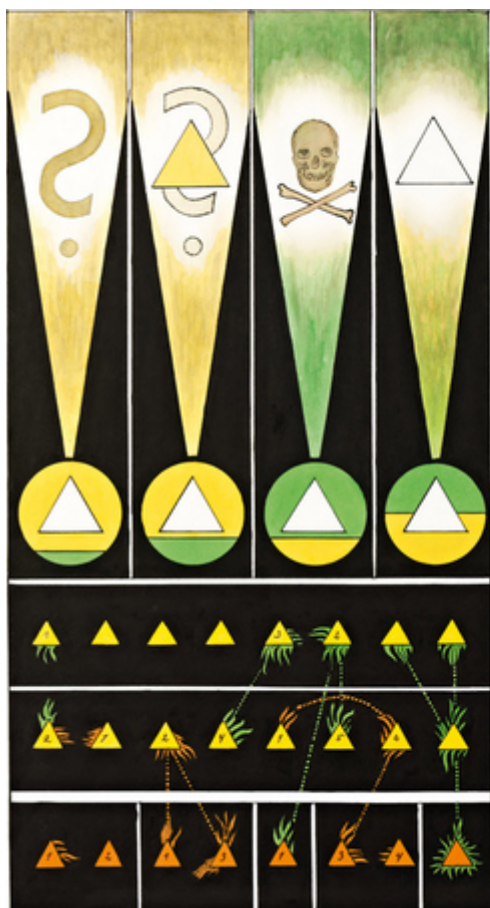
På symbolets hovedfigur i midten ses det levende væsen, der er omgivet af verdensaltet eller Guddommen. De takkede felter skal symbolisere, at afstanden mellem Gud og "gudesønnen" er den samme gennem hele "spiralkredsløbet", og det vil sige ligegyldigt på hvilket udviklingstrin i verdensaltet, det levende væsen befinder sig.

Figuren øverst til venstre viser de levende væseners *oplevelse* af Gud, og den forandrer sig i udviklingens løb:

1. Figuren længst til venstre symboliserer et naturmenneske, der *aner* eksistensen af højere væsener i form af ånder og guder.
2. Den næste figur symboliserer et væsen, der *tror* på én sand Gud, men som ikke kan udrede de nærmere detaljer.
3. Den tredje figur symboliserer det materialistisk indstillede menneske, der *tror*, at Gud ikke eksisterer.
4. Og den fjerde figur symboliserer det færdige menneskes *dagsbedste oplevelse* af Gud.

De mennesker, der begynder at interessere sig for åndsvidenskab, befinder sig ved overgangen mellem den tredje og fjerde figur. Kommunikationen med Guddommen og Forsynet er derfor noget nyt, som man skal opøve og vænne sig til. I takt med at man gør det, vil man opleve, at man får hjælp til at omsætte *Det Tredie Testamentes* analyser til praktisk væremåde. Efterhånden vil man nå der til, at det eneste, der reelt set betyder noget, er at anvende analyserne bedst muligt, dér hvor man er, og med de evner, man har – til gavn og glæde for andre.

Artiklen baseret på et foredrag afholdt i forbindelse med festen for Martinus' kosmiske indvielse i Brøndby den 23. marts 2024.

© Martinus Institut 1981

martinus.dk

Symbol nr. 21

Den evige kosmiske, organiske forbindelse mellem Gud og Gudesøn – I.

For en detaljeret forklaring henvises til *Det evige verdensbillede II*, s. 148-161, hvor Martinus præsenterer symbolet og forklarer det indgående.

Livets absolutte livsbasis

“Den kærlighed, hvormed naturen har bragt jorden frem til at være en så guddommelig bolig for jordmennesket, må også vokse og komme til udfoldelse i jordmenneskets mentalitet, for at himmeriges rige kan blive synligt indvendigt. Thi så længe det ikke er synligt indvendigt i individets egen mentalitet, vil det være umuligt for dette individ at opleve det samme himmeriges rige udenfor i andre væsener og ting. Som solen sender sin kærlighedskraft betingelsesløst til alt levende, til rige og fattige, til højtudviklede og lavt udviklede væsener, således må denne solkraft også betingelsesløst udstråle fra individet til dets omgivelser, til alt levende, til dets næste. ‘Du skal elske din næste som dig selv’ bliver således her synligt som livets største og absolutte livsbasis. Alkærligheden er således ‘al lovens fylde’.”

Martinus

“Timelig bevidsthed og kosmisk bevidsthed”, 4. juli 1949

Rejsen til Ægypten og Palæstina

Af Uwe Todt

Sam Zinglersen havde længe ønsket at invitere Martinus og Peter Zacho på en rejse til Egypten og Palæstina. Martinus ville dog først færdiggøre *Livets Bog*. Da værket blev færdigt den 25. november 1960, stod intet længere i vejen for rejsen, og den blev påbegyndt den 12. oktober 1961.

De fløj først til Kairo, men måtte undervejs mellemlande i Athen, hvor de måtte blive i fire timer på grund af maskinskade. De landede derfor først ud på aftenen i Kairo. Her boede de på et hotel uden for byen, kun få hundrede meter fra Keopspyramiden med sfinksen og de to mindre pyramider. Da det var blevet kulsort nat, da de ankom til hotellet, kunne de intet se, men tidligt næste morgen så Martinus fra balkonen på sit værelse solen stå op bag den enorme

Keopspyramide. I sine erindringer fortalte han om denne oplevelse og om turen rundt om pyramiden (på kamelryg) og rundvisningen inde i pyramiden.

Det er meget interessant, hvad han fortalte om pyramiderne og deres betydning, da han blev spurgt, om granitsarkofagen blev benyttet til kongebegravelser:

“ – Nej – det er en misforståelse, den har aldrig været benyttet som ligkiste. Den almindelige mening om pyramiden går jo ud på, at den blev bygget af den ægyptiske konge Cheops, som residerede i Memfis omkring år 2800 f.Kr. Men dette er helt forkert. Pyramiden er i virkeligheden 80-90 tusinde år gammel, og den er bygget ved hjælp af åndelige

kræfter til brug ved indvielse af den kommende farao.

Det var kun de åndeligt stærkeste farao-kandidater, der kunne modstå de mange psykiske prøvelser, som de kom ud for inde i pyramiden.

Pyramiden er bygget i forhistorisk tid af et broderskab eller samfund af indviede personer, som kom hertil fra andre og mere højtudviklede kloder for at bistå ved dannelsen af en menneskelig kultur her på Jorden. De byggede pyramiden ved psykisk kraft, ved en slags materialisering eller projektion af stoffets atomer.

Når kandidaten til indvielsen, efter mange vanskeligheder og farer i de lavere underjordiske gange og huler, endelig var nået til Dronningekammeret og havde

gennemgået indvielserne her, kunne han stige op til Kongekammeret, hvor den store afgørende prøve ventede ham. Han blev lagt i stenkisten, og ved hjælp af magiske og hypnotiske kræfter, hidrørende fra de adepter, som forestod indvielsen, blev hans ånd eller jeg frigjort fra det fysiske legeme for en tid, og i den åndelige verden blev han indviet i visse af universets hemmeligheder.

Hvis han derefter var i stand til at vende tilbage til sit fysiske legeme med fuld bevidsthed og erindring om det, han havde oplevet, blev han betragtet som en indviet, og der blev overdraget ham et hverv som konge eller leder af den opvoksende menneskeslægt.

I et syn så jeg, hvordan pyramiden så ud dengang. Den var skinnende hvid, idet dens sider var dækket af et hårdt porcelæns lignende materiale. I dag er der ørken omkring pyramiden, men i mit syn var det en frugtbar oase med frodige palmer.”¹

Der er også en beretning af Peter Zacho om turen. Heri skrev han:

“Engang fortalte Martinus, at da han på sin rejse hjem fra Indien fløj hen over pyramiden, følte han sig meget stærkt knyttet til dette sted. Han følte en stærk bevægelse, næsten som ekstase. Martinus kunne nemt udforske, hvori forbindelsen bestod, men det ville han ikke, ja, han ’måtte’ slet ikke. Han kunne meget nemt have un-

dersøgt, hvem han havde været i tidligere inkarnationer på Jorden, men har selv udtalt, at hvis han sådan undersøgte alt om sig selv og andre, ville han ikke kunne bevare sin kosmiske bevidsthed.”²

Om Martinus’ udtalelser vedrørende konstruktionen af pyramiderne skrev Peter Zacho:

“Vi sejlede på Nilen ved stenbruddene, hvorfra stenene til pyramiderne er hentet. De største er $6 \times 4 \times 2 \text{ m} = 48 \text{ m}^3 = 350 \text{ tons}$ i en eneste stenblok. Det er teknisk umuligt i dag, som det var dengang, at sejle disse stenkolosser over Nilen. Martinus sagde, at de sikkert var blevet flyttet med tankens magt. Når de var tilhugget, blev de dematerialiseret, lagt på

deres plads og igen materialiseret. Andre har været inde på den samme tanke.”³

Efter tre dage i Kairo fløj de over Sinai-halvøen til Jerusalem. På det tidspunkt var Jerusalem delt af en mur, og de boede i den jordanske del. Om den første aften på hotellet fortalte Peter Zacho:

“Den første aften satte værtens søn Alfonso sig ind i stuen til os. Vi snakkede sammen, og jeg kunne se på ham, at han var meget interesseret i personen Martinus. I løbet af et par timer fik han oplyst, at Martinus var forfatter, og hvad han skrev om. Martinus besvarede hans mange spørgsmål, og da aftenen var ved at være forbi, sagde Alfonso til Martinus ’Du er et meget stort menneske og et meget godt menneske. Jeg ville ønske, jeg var som dig’. Da smilede Martinus sit meget kærlige smil, vel vidende, at hans ønske vil gå i opfyldelse.”⁴

I den jordanske del af Jerusalem havde de fem dage til at se de bibelske steder som Kedrondalen, Via Dolorosa – “Smertens Vej” – og Den Hellige Gravs Kirke. I sine erindringer bemærker Martinus, at forskellige sekter ejer hver sin del af denne kirke, og at de alle ønsker at få mest muligt ud af de tusindvis af besøgende og pilgrimme. Som guiden fortalte dem, skete det af og til – især ved højtiderne, hvor strømmen af besøgende er størst – at der ligefrem opstod slagsmål. På sin stilfærdige måde bemærkede Martinus dertil: ”Den åndelige atmosfære var ikke så god, som man kunne forvente“ på et “så helligt sted”.⁵

Fra Den Hellige Gravs Kirke blev de ført til ”Fredens Have” uden for den gamle bymur. Martinus synes at have været af den opfattelse, at dette rent faktisk var Jesu gravkammer. Han fortalte:

“Denne have var fyldt med smukke blomster, og her herskede der en ganske anderledes fredelig og ophøjet atmosfære. Mange mener,

at det i virkeligheden var på dette sted, at Jesus blev begravet.

Stedet blev fundet omkring 1880 af den engelske general Gordon. Han var også arkæolog, og han kunne ikke forstå, at det kunne være rigtigt, at Golgatha skulle befinde sig inden for bymuren. Han bemærkede, at der et par hundrede meter fra denne fandtes en høj rund bakke, der i form kunne minde om et kranium, og han vidste, at navnet Golgatha netop betyder hovedskal.

Han begyndte at grave på dette sted. Ved foden af bakken blev der udgravet tre gravsteder, hvoraf der kun i det ene havde ligget et lig, hvilket videnskaben har kunnet påvise.

Tavse gik vi ind i dette gravsted, og vi følte os dybt betaget over stedets atmosfære.”⁶

Om eftermiddagen besøgte de Nebo-bjerget, hvorfra Moses så det forjættede land, og hvor han senere døde. Der var også et kloster der, som en munk viste dem rundt i. Da de kørte

ned igen derfra, havde chaufføren travlt, fordi han ville nå hjem, inden mørket faldt på. Martinus var ikke tryk ved situationen:

“Vi skulle jo helst alle komme velbeholdne hjem igen. Men netop som jeg følte mig allermest urolig, skete der noget, som straks fik min nervøsitet til at forsvinde. I et syn så jeg en høj lysende skikkelse klædt i en lang kjortel, som gik på vejen foran bilen. Det var kun mig, der kunne se skikkelsen, og det mærkelige var, at til trods for at skikkelsen bevægede sig i en langsom og værdig gangart, var den hele tiden et stykke foran bilen.”⁷

Beskrivelsen viser, at denne overnaturlige oplevelse også kom som en overraskelse for Martinus. Det ville bestemt være forkert at forestille sig, at Martinus konstant så en overnaturlig verden for sig, og hvor han for eksempel så menneskers auraer, naturånder og elementarvæsener, de afdøde, sine venners tidligere liv osv. Efter at han havde opnået kosmisk bevidsthed, udviklede sådanne extrasensoriske evner sig ganske vist. Men han fandt ud af, at han kun kunne udføre sin opgave uden disse evner, som han betegnede som lavpsykiske, hvorfor han bad om, at de ville blive taget fra ham igen. Han opfattede den fysiske verden som andre mennesker, bortset fra at han også erkendte eller var opmærksom på den guddommelige baggrund.

Sådanne overnaturlige oplevelser synes dog utilsigtet at have forekommet temmelig ofte. Et andet eksempel er den allerede beskrevne vision af pyramiden, og der er givetvis meget, som Martinus ikke har fortalt om. Han anvendte dog ikke med vilje disse færdigheder. Martinus sagde både til Ingrid Okkels og til andre, at han havde fået sin kosmiske bevidsthed på den betingelse, at han kun måtte benytte

“
**Pyramiden er i
virkeligheden 80-90
tusinde år gammel,
og den er bygget
ved hjælp af
åndelige kræfter til
brug ved indvielse
af den kommende
faraos.**

Martinus

den i forbindelse med udarbejdelsen af de kosmiske analyser. Han måtte ikke bruge den til at se ind i sine medmennesker. Derfor modtog han sin kosmiske bevidsthed i en sådan form, at han kunne “tænde og slukke” for den, som han ønskede det.⁸

På den femte dag og sidste dag i Jordan besøgte de den gamle ruinby Petra, 100 km syd for Det Døde Hav, hvortil de tog en taxa. Det viste sig dog, at vejen ikke gik helt dertil, og at de skulle tilbagelægge de sidste 7 km på hesteryg, hvilket var ret anstrengende for Martinus, der – ligesom de andre – ikke var vant til at ride og allerede var 71 år. Heldigvis var der ved ruinerne et skyggefuldt sted, hvor de kunne slappe af og spise den medbragte mad.

De tog derefter til den israelske del af Jerusalem og derfra videre med toget til Haifa, hvor de boede par dage og havde udflugter til Nazareth, Kapernaum, Genesaret Sø og andre bibelske steder. På flyveturen hjem gjorde de stop i Athen én dag og i Rom to dage inden de ankom til København i god behold den 27. oktober 1961.

Noter

1. *Martinus' Erindringer*, s. 139-40.
2. Kurt Christiansen: *Martinus og hans Livsværk Det Tredie Testamente*, 11. afsnit, s. 5.
3. Ibid.
4. Ibid.
5. *Martinus' Erindringer*, s. 143-44.
6. Ibid. s. 144.
7. Ibid. s. 145.
8. Kurt Christiansen: *Martinus og hans Livsværk Det Tredie Testamente*, 20. afsnit, s. 24.

Oversat fra tysk af Jes Arbov

Der findes disse helt særlige møder,
der viser sig at være livsforvandlende

Mødet med Martinus

Af Hans Skaarup

Året var 1961. Jeg havde lagt godt 4 års læretid bag mig som lagermand hos General Motors i Nykøbing Falster. En sand rædselsperiode i mit liv, hvor jeg var landet i en primitiv heteroseksuel verden af grovhed og primitivitet. Ofte måtte jeg standse op og tænke "Er dette virkeligt livet". Denne placering som 14-årig i automobilbranchen er det eneste, som jeg kan bebrejde min mor, der i sin kærlige omsorg mente, at det måtte være noget for mig. Det var det på ingen måde, men hun kunne jo ikke ane, at min gryende åndelige verden var langt mere knyttet til Mozart og Goethe og den tyske romantik. Dels faldt det sammen med denne tidlige periode i mit liv, hvor

jeg via barndommens indoktrinerede kristendom søgte en mening med dette at være menneske. Det var heller ikke nogen succes. Jeg kunne ikke rigtig affinde mig med begrebet om den nedarvede arvesynd og at ens tro skulle frelse en fra helvedets piner. Som det frihedssøgende menneske, som jeg alle tider har været, var det samtidigt umuligt, at jeg skulle indordne mig under kirkens mange dogmer og begrænsninger af sund menneskelig udfoldelse.

Året 1961 blev imidlertid et vidunderligt vendepunkt i mit liv. Den 2. januar fik jeg en stilling som sælger i den fornemme Høiers Musikhandel i Jernbanegade. Her trådte jeg ind i en helt anderledes

verden, der passede til mine interesser. Vi solgte her alt fra grammofonplader, klaverer, noder, saxofoner og fjernsyn. Det blev på så mange måder dannelsens år. Her blev Mozart og Schubert pludselig nærværende og via min nye chef, musikhandler Vilfred Høier åbnede der sig en inspiration, som skulle komme til at præge resten af mit liv. Vilfred Høier var dedikeret frimurer. Det talte han ikke så meget om. Jeg følte mig imidlertid meget godt tilpas i de nye omgivelser og da jeg hver dag modtog posten lagde jeg mærke til, at hr. Høier modtog noget der hed kontaktbreve fra en institution, der hed Martinus Åndsvidenskabelige Institut. Da disse breve

ofte lå på hans skrivebord, kunne jeg ikke lade være med at kigge lidt og se, hvad det drejede sig om. Jeg kunne se, at artiklerne ofte var skrevet af en mand, der hed Gerner Larsson og at det handlede om en forfatter, der hed Martinus og hans tanker. En dag siger jeg til min chef "Ja, undskyld Hr. Høier jeg kunne ikke undgå at se de spændende overskrifter som disse kontaktbreve har, hvad drejer det sig om?" Så fortalte min kære chef mig om denne mand, der hed Martinus, som på en helt særlig og visionær måde fortolkede Bibelens kærlighedsbudskab. Høier kendte Martinus personligt og jeg kunne se, hvor meget min interesse glædede ham. Umiddelbart derefter forærede han mig Martinus' bog "Logik" og et årsabonnement på "Kontaktbreve". De følgende måneder forandrede mit liv sig radikalt. Jeg læste "Logik" og forstod på en mærkelig intuitiv måde, hvad det var Martinus ville fortælle. I dag kan jeg godt undre mig over, at jeg allerede her som 19-årig var åben og parat over for denne særlige indgang til en åndelig verden. Her blev begreberne reinkarnation, seksuel pol-forvandling og vegetarisme pludselig sat ind i en logisk sammenhæng. Det var som om, at den gamle forstenede folkekirke, som jeg var indoktrineret med i min barndom, langsomt forsvandt ind i fjerne tåger og blev afløst af noget, som jeg i dag vil kalde et gyldent lys. Kort tid efter købte jeg Martinus-bogen "Den ideelle føde". Få uger efter holdt jeg op med at spise kød og har ikke gjort det siden. Det var for mig en stor glæde, at jeg kunne tale med min chef om denne nye verden, der så positivt åbnede sig for mig. Vilfred Høier fortalte mig, hvor meget mødet med Martinus' værk havde betydet for ham, og han fortalte om samtaler, som han havde haft med Martinus på Klint. Han fortalte om et særligt menneske, som havde et så stort

åndeligt format og en indsigt, der ikke var af denne verden.

Jeg var især optaget af Martinus' uendelige tolerance. "Jeg vil hellere være sammen med en kærlig kødspiser end en ukærlig vegetar". "Tag det I kan bruge af mit værk og lad resten ligge". "Gå ud i det daglige liv og afprøv om min tanker er rigtige". Især det sidste inspirerede mig. Jeg havde stor glæde af Gerner Larssons inspirerende breve og tænkte meget over, hvordan jeg kunne integrere Martinus' kærlighedsværk i min dagligdag. For en forholdsvis ubelæst arbejderdreng fra efterkrigsårenes Nordfalster syntes dette næsten umuligt. Heldigvis kunne jeg i de følgende år glæde mig over mange inspirerende samtaler med min chef, der var godt inde i Martinus' værk.

En dag kom Gerner Larsson forbi i forretningen. Han holdt foredrag om den seksuelle pol-forvandling for en lille sluttet kreds i Nykøbing Falster arrangeret af Vilfred Høier. Det var for mig noget af en oplevelse at møde Gerner, og jeg kunne her takke ham for den store inspiration, som hans breve gav mig. Jeg var ansat i Høiers Musikhandel indtil foråret 1966, hvor jeg indså, at min fremtid måtte ligge i København. Den klassiske musik var nu blevet mit livsgrundlag, og det kom den til at blive på forunderligste vis resten af mit liv. Igennem årene var Martinus' tanker langsomt blevet en del af min åndelige væremåde, selv om jeg ofte måtte skuffes over min menneskelige uformåenhed.

Den 1. juni 1966 begyndte jeg i Magasins pladeafdeling i Køben-

Martinus i Klint
ved et åbningsforedrag
fra omkring 1971
[Foto: Hans Skaarup]

Hans Skaarup
[Foto: Thomas Holsting]

havn. Det varede imidlertid kun kort, da lønnen var så beskeden at jeg var ved at dø af sult. Senere på året fik jeg en dejlig stilling i Bristol Music Centers klassiske afdeling på Strøget og her blev jeg indtil 1981, hvor Danmarks Radio kaldte og gav mig mit livs lykkeligste år som formidler af klassisk musik og et møde med den store verden og dens berømteste kunstnere.

Jeg fandt mig meget hurtigt godt til rette i København. Ikke mindst takket være min store interesse for Martinus' forfatterskab. På dette tidspunkt holdt Martinus ofte foredrag på Instituttet og jeg deltog naturligvis i dem alle. Det gjorde stort indtryk på mig, at møde denne lille venlige mand med den lidt finurlige vendelboske dialekt, der ofte kunne skifte fra dybt til meget højt leje. Jeg var klar over, at dette skete når Martinus blev åndeligt inspireret. "Det er jo alt sammen KARMA", kan jeg huske at han sagde med tryk på KARMA. Når foredraget var forbi stod Martinus ofte ved døren og

tog afsked med deltagerne. Jeg kan endnu føle hans store hånd og varme håndtryk medens man så ind i hans øjnes dunkle mørke og alligevel lyssende og funklende verden. Jeg havde megen lyst til at møde Martinus personligt og tale med ham, men min respekt for hans personlighed og værk var så stor, at jeg ikke turde nærme mig ham. Det var i disse år heller ikke så let, idet Gerner Larsson lagde en ring af beskyttelse omkring ham. I anden halvdel af 1960'erne holdt Gerner Larsson en række søndagsforedrag i Studenterforeningen, og dem overværede jeg alle sammen og kunne igen glæde mig over den varme entusiasme, som Gerner kunne formidle. En anden foredragsholder, som jeg kom til at kende personligt, var Mogens Møller. Hans foredrag står også meget positivt i min erindring, og jeg husker, hvor inspirerende det var at tale med ham på Klint.

En dag står jeg på første sal i Bristol Music Center, min arbejdsplads på Strøget, der husede den

klassiske pladeafdeling. Jeg kigger ned på gaden og ser pludselig Martinus gå dernede sammen med anden herre. "Så er det nu", sagde jeg til mig selv og styrtede ned på gaden og hen til Martinus, der blev en smule forskrækket over denne unge mand, der pludselig kom farende hen imod ham. "Ja, undskyld Martinus, at jeg sådan kommer farende, men jeg så Dem gå hernede, og så måtte jeg ned og sige Dem tak for den enestående og omvæltende inspiration, som Deres forfatterskab har betydet for mig.

Han smilede venligt og imødekommende og sagde med sin nordjyske dialekt.

"Jamen, det skal De sandelig ikke takke mig for, jeg er jo kun forsynets redskab". Jeg var rystet over denne beskedenhed, fra en mand med en sådan kosmisk indsigt. Mødet var ganske kort. Jeg husker ikke mere fra vores samtale. Vi tog afsked og han gik sammen med sin ledsager videre hen mod Rådhuspladsen. Det blev desværre den eneste gang, hvor jeg

personligt talte med Martinus, men i virkeligheden var det nok. "Jeg er jo kun forsynets redskab". Disse ord har altid været præget i min bevidsthed. Jeg fik senere lejlighed til at høre Martinus holde foredrag på Klint, hvor jeg også tog en række fotos af ham ligesom jeg deltog i hans 90-års fødselsdag i Falkonercentret og kort tid senere ved hans begravelse i Tivolis koncertsal. Vi, der var til stede ved 90-årsdagen, følte en særlig åndelig indvielse ved den lejlighed, hvor Martinus talte offentligt for sidste gang.

Imidlertid var alt dette kun indledningen til min taknemmelighed over den inspiration som Martinus har betydet. En dag omkring 2003 bliver jeg ringet op af en filmfotograf, der hedder Thorsten Dreyer. Han spurgte, om jeg ikke sammen med ham som fotograf ville lave en række samtaler med de mange mennesker, der endnu levede dengang, og som havde kendt Martinus personligt. Filmen skulle skildre, hvordan samtiden oplevede Martinus, medens han endnu var iblandt os. Hvordan manifesterede hans værk sig i hans egen væremåde. Tanken var mig ikke fjern, og jeg havde selv tænkt på at lave båndoptagelser med de mennesker, der havde været tæt på Martinus. Men kunne jeg klare denne store opgave, og var det i Martinus' ånd, at vi gjorde det? Jeg måtte igen tænke på hans personlige beskedenhed. Jeg besluttede at sige ja, da jeg kendte Martinus' værk ret godt og på dette tidspunkt havde erfaring som musikjournalist og interviewer på Danmarks Radio. Jeg følte også lidt, at skæbnen prikkede mig på skulderen og havde valgt mig til denne store opgave. Thorsten Dreyer og jeg nåede at træffe ikke mindre en 67 personer, der havde kendt Martinus, og det blev til omkring 120 timers filmoptagelser, som nu ligger til forhåbentlig glæde for de kommende århundreder, som et interessant og inspirerende supple-

Det gjorde stort indtryk på mig, at møde denne lille venlige mand med den lidt finurlige vendelboske dialekt, der ofte kunne skifte fra dybt til meget højt leje. Jeg var klar over, at dette skete når Martinus blev åndeligt inspireret. "Det er jo alt sammen KARMA", kan jeg huske at han sagde med tryk på KARMA.

ment til Martinus' forfatterskab. Filmen er ikke lavet for nutidens mennesker, men for alle dem, der ikke nåede at træffe den store forfatter. Filmen er udkommet i en boks på 8 DVD'er, men en stor del af de uredigerede interviews ligger nu tilgængelige for eftertiden på YouTube. Det er meget vigtigt, at dette dokument aldrig gøres til redskab for økonomisk vinding, men skal være frit og gratis tilgængeligt for alle søgende mennesker. Det er min og Thorsten Dreyers tak til Martinus for den betydning, som hans værk har haft i vores liv.

I dag, hvor jeg i skrivende stund nærmer mig de 83 år, er jeg stadig dagligt optaget af, at integrere Martinus' værk i mit liv. Fra de grovere vibrationer er det nu mere vores forhold til mikroverdenen og manifestationen af kærlige tankeklimaer, der optager mig. Hvordan klarer vi det i en verden, der stadig er præget af krig, drab og menneskelig elendighed. Martinus fortæller os, at der er håb forude om en kommende smuk og kærlig verden. De nuværende rædsler er en del af det kosmiske kredsløbs kontrasterende princip. Udelukkende en læreproces og en bevidstgørelse. Dette håb prøver jeg at bibringe de mange deprimerede mennesker, der fortvivlede opsøger mig. Snart er det op til Sankt Peter at afgøre min livsindsats under Martinus' inspiration. Min gamle ven instruktøren Erling Schroeder sagde ofte til mig "Man skal oppe sig". Det har jeg i al beskedenhed forsøgt at efterleve. Nu glæder jeg mig til at formidle Martinus' værk i en kommende inkarnation, men jeg glæder mig også til ferien i de åndelige verdener efter et på alle måder spændende liv. - Tak Martinus.

For at komme i gang med at læse
Martinus' Evige Verdensbillede
er timing vigtig

Min vej tilbage til Martinus

Af Catharina Kusk

O p til sommerferien 2017 delte en veninde fra Fyn et opslag på Facebook, og jeg vidste med det samme, at jeg skulle med. Det var en hel uges kursus om Martinus' Evige Verdensbillede på LIVETS SKOLE på Jernbanehotellet i Odense. Jeg tilmeldte mig straks og spurgte min veninde, om hun også ville med? Det ville hun heldigvis, og det ville en kammerat fra det midtjyske også. Vi kørte dog hver især, men der var trods alt to mennesker, jeg kendte i forvejen.

Gennem de seneste år havde jeg som nyskilt nydt at bruge min sommerferie på diverse spirituelle og åndsvidenskabelige kurser eller pilgrimsvandring. En hel uge med foredrag og ny inspiration var lige noget for mig. At jeg ikke kendte noget til Martinus i forvejen, så jeg

ikke som et problem. Slet ikke, for jeg elsker at lære nyt.

Som ung var jeg stødt på Martinus' arbejde, det må have været i 80-erne, men jeg husker ikke hvordan, for jeg havde aldrig været til et eneste foredrag og/eller talt med nogen om Martinus. Men jeg husker, at noget gav genklang i mig, og alligevel havde jeg taget afstand fra at læse mere. Jeg havde en opfattelse af, at det var svært stof (og det var det måske for mig i den alder), og at det var en diskussionsgruppe. Men hvordan jeg som sagt var stødt på noget af det, mens jeg sad alene på mit lejede værelse i Fru Møllers 3-værelses lejlighed i Hasle i Århus under min 2-årige studietid som EDB-assistent, det har jeg ikke helt klarhed over.

Fordi jeg ikke var klar til Martinus dengang, så fortsatte min søgning

efter en mening med det hele. Så langt jeg kan huske tilbage, har jeg haft en ensomhedsfølelse, og jeg har været på flugt (fra mig selv?) og på jagt (efter tryghed). Hverken kristendommen eller utallige spirituelle kurser og uddannelser gav mig helt det, jeg søgte, men set i bakspejlet har jeg lært så meget, og har nu modet til at dykke mere ned i Martinus' logiske forklaringer, som giver en ro indeni mig.

Det med min opfattelse af diskussionsgrupper og uenigheder indenfor Martinusgrene havde jeg glemt alt om, da jeg tilmeldte mig en uges sommerferie i Odense. Der gik lang tid fra jeg betalte, til jeg hørte mere, så jeg begyndte at blive bange for, at det slet ikke blev til noget. Jeg kendte jo hverken mødetidspunkt eller mødested, og hvis der er noget jeg

ikke bryder mig om, så er det, hvis jeg ikke kan planlægge parkering af min dengang lille bil. Så midt i min sjæls nye rejse blev min tålmodighed og tillid sat vældig meget på prøve.

Endelig kom jeg til Odense, hvor jeg mødte mine nye venner, for det var hvad jeg fik. Jeg fik en fantastisk god og hjertelig velkomst og nye venner. "Hvor lang tid har du læst Martinus?", blev jeg hele tiden spurgt, og når jeg sagde, at jeg slet ikke var kommet i gang, så blev jeg ikke mødt med fordømmelse eller nedværdigelse. Næ, tværtimod sagde de bare tillykke med, at jeg nu var kommet i gang. Er jeg kommet i gang tænkte jeg overrasket? Var jeg ikke bare på en uges ferie?

Men jeg var kommet i gang, og det blev bevist for mig på vej op af trappen en dag. Jeg havde nemlig sagt til mig selv i mange år, at "*jeg skal ikke læse Martinus, for det gider jeg ikke*". Men en dag kom jeg storgrinende op på værelset, hvor min veninde sad og måbede over mit latterudbrud. Der var nemlig sket det på vejen op ad trapperne til 4. sal (jeg tog altid trappen for at få kroppen i gang efter den dejlige vegetarmad og de mange foredrag), at mens jeg gik på trapperne, hørte jeg pludselig tydeligt en sætning i mit højre øre. Samme sætning som jeg havde sagt til mig selv, men nu var "ikke" væk. Det jeg hørte var nemlig, "*jeg skal læse Martinus, for det gider jeg*". Min sjæl havde valgt, og jeg kunne ikke længere stritte imod.

Med taknemmelighed kan jeg sige, at jeg rakte Martinus en finger i Odense, han tog hele armen og har været ved mig siden. Da jeg kørte tilbage til Viborg fra Odense, havde jeg købt *Livets Bog* i 7 bind, de 3 symbolbøger og flere småbøger, og jeg havde fået udleveret materiale til en studiegruppe og en kasse af *Den ny Verdenskultur*, da jeg jo havde sagt ja til at være udleveringssted i Viborg.

Tusind tak for tilliden til jer, der inviterer mig til at holde foredrag, og til Martinus og Gud, der ventede på mig. Jeg bliver aldrig færdig med at læse i Martinus' store værk, og jeg får mere og mere materiale, som står på den bedste plads på min bogreol. Meget tit spørger jeg andre, hvorfor de startede med at læse Martinus, og jeg kan spejle mig i de forudgående livskriser og hungeren efter at finde lyset og en mening med alt. Gang på gang forundres jeg over, at der i værkerne er svaret på alt. I så mange år har jeg gennemtrawlet spirituelle kurser og fulgt nogle jeg troede, der havde svaret på alt, for til sidst at finde "hjem" til Martinus. Som en teosof engang sagde til mig, så skyldes min ensomhedsfølelse formentlig, at jeg havde fjernet mig fra Gud. Det tænkte jeg over i mange år, men han har jo ret. Jeg havde fjernet mig fra Gud og mig selv, og min søgen i kirken og det spirituelle førte mig ikke hjem.

I Odense spurgte jeg flere, hvordan jeg skulle gå i gang med alt det materiale, for det var jo ganske overvældende, og nu jeg forstår godt, at dem, jeg spurgte, ikke havde et svar på hånden, for dét der virker for den ene, virker jo ikke altid for den anden, og i virkeligheden plukker man

"Jeg skal læse Martinus, for det gider jeg".

Min sjæl havde valgt, og jeg kunne ikke længere stritte imod.

måske lidt her og der, jeg gør i hvert fald. På vej hjem fra Odense besluttede jeg mig for at starte med de tre symbolbøger, men det viste sig, at det virkede bedre for mig at høre foredrag. Jeg hører helst Martinus' egne foredrag, og det har medført, at når jeg nu læser, så hører jeg Martinus "læse op" i mit hoved. Det er som om, at han er med mig, og måske har det været med til at gøre det lettere for mig at forstå analyserne – altså det jeg er kommet til, for jeg har jo hele livet til at komme igennem det hele. At Martinus skriver i talesprog, har været og er dermed rigtig godt for mig, for så sidder han jo lige ved siden af mig, når jeg studerer hans værker.

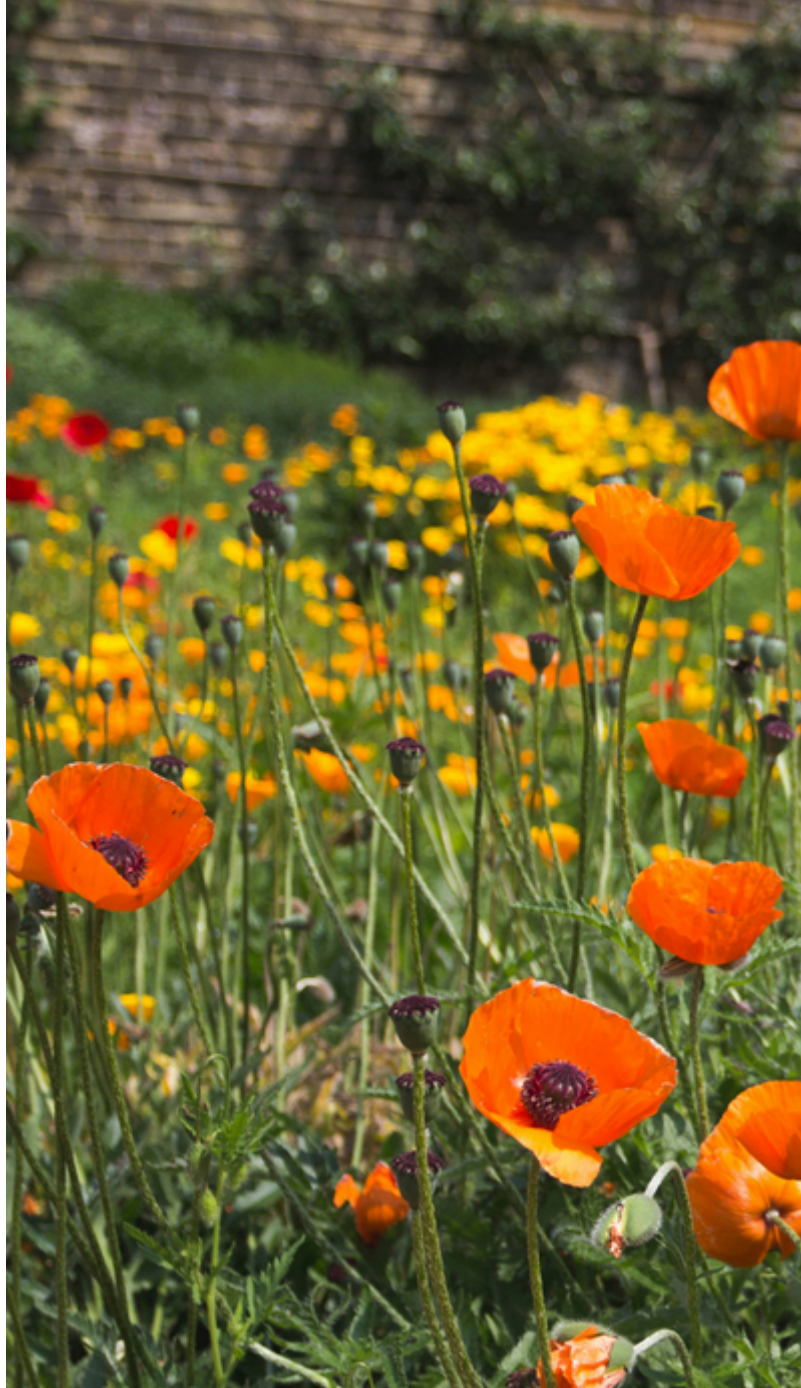
I dagligdagen bliver tiden ofte knap, også selv om vi ikke har et tidsslugende fjernsyn i huset, så for at holde mig selv fast i at studere, hvilket jo gør mig gladere som menneske, deltager jeg i en online studiegruppe, og startede med en kammerats støtte en studiegruppe op i Viborg i foråret 2024. Om jeg er vedholdende nok til at stå for en studiegruppe er usikkert, men lige nu forsøger jeg, og det gør jeg fordi, jeg gerne vil være med til at sprede den ro til andre, som værkerne er med til at give mig. I vores forvirrede og ukærlige verden, hvor krigen nærmer sig og ulogiske love og regler kontinuerligt drysser ned over os, har troen på, at "alt er såre godt" været en vigtig støtte for mig. Det er ligesom pilgrimsvandrerens vandre-stav, der giver vandrerens kræfter til at fortsætte og i det hele taget stå oprejst.

Jeg har besluttet mig for, at hvis Martinus kunne bruge det meste af sit liv på at skrive sine værker, så kan jeg også bruge resten af mit på at læse det. Jeg har meget stor glæde af at komme til foredrag og høre andres studier, og derfor vil jeg også gerne dele mine erfaringer med dem, der har lyst til at høre mig fortælle.

I medier og blandt befolkningen gives der bredt udtryk for uro og ligefrem frygt for fremtiden. Der henvises til krige, overforbrug, forurening og klimaændringer, der tilsammen vil kunne ændre levestandarderne markant her på kloden. Der findes også en mere opløftende fortælling om, hvad det er, som vi er vidne til i disse år

Kosmisk forår

Af Jens Erik Johansen

Åndsvidenskaben er en gave til hele menneskeheden. Ordet videnskab indgår, fordi den handler om de evige lovmæssigheder, som vi lever i – også dem, der ikke fysisk kan måles og vejes. Alt her på det jordiske plan kan beskrives ud fra princippet om årsag og virkning. Hvis vi oplever noget er mystisk eller tilfældigt, skyldes det blot, at vi ikke har nok indsigt. Men det vil vi alle gradvist opnå. Alt hvad vi oplever, fører til øgede erfaringer og dermed viden. Vi tager den opnåede viden med os fra liv til liv gennem reinkarnationer.

Martinus er helt enig i, at der foregår meget ubehageligt på klo-

den. I de sidste ca. 110 år endda i så kulminerende grad, at han benævner det som en ragnarok-periode, som vi befinder os i. Martinus forklarer, at alt går i kredsløb. Kloden og vi beboere er nu på vej ud af en langvarig kosmisk vinterperiode. Den periode er kendetegnet ved en bærende kultur, hvor det er logisk for individer og stater først og fremmest at sørge for sig selv, også selv om det kan være på bekostning af andre. Han betragter dette ragnarok med positivt fortegn, da det i symbolsk forstand er fødselsveer for en ny og mere harmonisk verdens-epoke.

En anden metafor fra Martinus for vores oplevelse af den aktuelle tidsperiode er sammenligningen med en flok gæster, der står bag en lukket port ind til en festsal og som blot svagt mellem sprækkerne kan ane musikken, duften, varmen og det strålende lysvæld inde på den anden side. Vi er ifølge åndsvidenskaben nu på vej ind i et kosmisk forår og dermed en kultur, hvor logik er at elske sin næste som sig selv. Logisk ud fra den evige lovmæssighed, at det du giver, det får du igen.

Vi står i denne overgangsperiode lige midt i en materialistisk verdens-

forståelse, der nedbryder trosbaserede dogmer og ritualer, som folk har kunnet finde forklaringer ved. Individet er fremmedgjort og forvirring og utryghed opstår. Et af de klare kendetegn på det kosmiske forår er dog netop individualiseringen, som er en svær, men uundgåelig, gradvis forandring hos hver enkelt af os. Det svære ved forandringen skyldes en overbevisning dybt i os om, at vi må tilhøre en flok for at kunne være trygge. Mennesker bliver dog ifølge Martinus nu i mindre og mindre grad tilbøjelige til ureflekteret at gå i takt med andre. Og mange oplever sig endda lige-

frem utrygge ved at underlægge sig en snæver fælles holdning. Det giver sig udslag i, at politiske partier, religiøse grupper, krig, fankultur og nationalisme gradvist mister tiltrækning. Det skønne ved denne udvikling er, at den enkelte ikke så let falder for propaganda og massehysteri og via sin gradvist udviklede skelneevne står mere fast på, hvad det har opnået af egen erfaring og viden.

Forandringen kan også spores i samfundsopbygningen, hvor der især i de nordiske lande gøres store sociale og sundhedsmæssige tiltag, betalt af fællesskabet i overordnet tillid til hinanden. Andre lande har disse udbyggede ordninger som et ønskeligt, men nærmest uopnåeligt ideal, da befolkningen endnu har langt lavere tillid og omsorg for hinanden. Martinus husker os på, at udvikling altid sker trinvist og fra vidt forskelligt stade, både blandt mennesker og nationer. I småbogen *Kulturens skabelse* og *Livets Bog I* bliver ovenstående grundigt forklaret. Samtidigt beskriver og argumenterer han for, hvad det er for en harmonisk global verdensorden, som vi er i fuld gang med at få skabt.

Her er nogle eksempler på overskrifter for den helt anden måde at leve sammen på i "Det rigtige menneskerige" på den anden side af dette igangværende Ragnarok:

- *Internationalisme i stedet for nationalisme.*
- *Monopoler og egeninteresser forsvinder, gaveprincippet tager over.*
- *Velstand og sundhed øges for samtlige verdensborgere.*
- *Penge afskaffes, kun en persons arbejdsevne udgør betaling*
- *Børn og ældre fritages - de sparer op via en fond*
- *Ægtefæller forsørger ikke hinanden, de er uafhængige.*

Mennesker bliver ifølge Martinus nu i mindre og mindre grad tilbøjelige til ureflekteret at gå i takt med andre. Og mange oplever sig endda ligefrem utrygge ved at underlægge sig en snæver fælles holdning. Det giver sig udslag i, at politiske partier, religiøse grupper, krig, fankultur og nationalisme gradvist mister tiltrækning.

- *Man kommer kun til at arbejde indenfor egne evner og interesser*
- *Arbejdstid bliver få timer om ugen, maskiner og teknologi udfører det grove arbejde.*
- *Vi vil opnå evne til at udnytte endnu ukendte udtømmelige energibaner, der eksisterer rundt om kloden.*
- *Der opstår nye plantearter, som passer til vores finere fordøjelse og behov.*
- *Der bliver gradvist mindre tyveri og misundelse, da alle har, hvad de har behov for.*
- *Fængsler bliver i en afviklingsperiode erstattet af samfund i særlige reservater, med formål om at støtte - frem for at straffe - folk med lavt udviklet moral, da alle jo har været på det stade på et tidspunkt.*

En åndsvidenskabelig præmis er, at du ikke bare skal gå hen og tro på dette forjættende fremtidsbillede, som du her præsenteres for. I så fald er opfordringen fra Martinus, at du hellere helt skal lade denne viden ligge og beskæftige dig med noget andet.

Ved din eventuelle personlige interesse inviteres du derimod til, i din egen frie forskning, at studere de logisk opbyggede forklaringer, der findes i værket *Det Tredie Testamente*. Du kan nemlig, i forlængelse af læsningen af analyserne, med åbent sind iagttage og undersøge med din egen sansning og intelligens, om de beskrevne udviklingstendenser kan genkendes i din oplevelse af verden.

Hvordan du vurderer fremtidsudsigterne for dig og os her på vores smukke klode, er nemlig helt op til dig.

Individualismen vinder frem
på kollektivismens bekostning
[Foto: Alex Geerts, Unsplash]

“Betingelserne for den fri vilje gælder naturligvis også i menneskenes politik og regeringsform. Enhver regeringsform, der jo er det samme som statens viljeføring, vil også til sidst blive viljemæssigt bundet eller stækket i samme grad, som den underminerer og stækker andre staters vilje til den normale livsudfoldelse. Alle de stater og personer, der i dag lever med hårdt stækkede viljer, altså er inde i mere eller mindre hårde og underminerede skæbner, udgør således stater og personer, der engang i en tidligere livsperiode har bevirket den samme skæbne for andre nationer og væsener. Og de stater og personer, der endnu er så primitive, at de i dag underminerer andre folkegrupper og enkelte personers normale viljeføring og dermed deres normale ret til livet, er altså i virkeligheden i gang med at forberede stækningen eller fængslingen af deres egen vilje. Deres skæbne kan således med absolut sikkerhed forudsiges.

Men ud af disse viljestækninger og de heraf følgende ulykkelige skæbner opstår der i menneskene et begyndende talent for skabelsen af en livsændring, inden for hvilken man kommer mere og mere uden om de bevidsthedslag og tankearter, af hvilke de ulykkelige skæbner opstår.

Man bliver således mere og mere forstående og venligtsindet over for sin næste. Denne ny væremåde er den begyndende virkelige menneske-mentalitet. Den bliver foreløbigt betegnet som ‘humanisme’.”

Martinus
Kulturens Skabelse, kap. 39, førsteudgaven fra 1965

Formålet med Det Tredie Testamente

Med Det Tredie Testamente som det teoretiske fundament er det muligt at bygge en tilværelse op, hvor logik og kærlighed er det bærende i konstruktionen

Af Christer Malmström

[Foto: Fons Heijnsbroek, Unsplash]

Livets Bog, hovedværket i *Det Tredie Testamente*, er en videnskabelig, gennemført logisk redegørelse for Gud, Guds mentalitet, universet og livets love. Det Tredie Testamentes øvrige bøger, Det Evige Verdensbillede (de såkaldte symbolbøger), Logik, Bisættelse og alle de mindre, såkaldte småbøger, er en ekstra hjælp for os, så vi lettere kan forstå denne helt nye videnskab, som Martinus betegner åndsvidenskab. Vi tænker normalt ikke i åndsvidenskabelige baner, og uden de mindre bøger ville *Det Tredie Testamente* være vanskeligere tilgængeligt og kun blive læst af ganske få personer, der i særlig grad på forhånd er sporet ind på at tænke åndsvidenskabeligt.

Det Tredie Testamente primære opgave er at gøre det mulig for os at ændre vores adfærd, så vi altid udviser kærlighed i vores handlinger og dermed handler fuldkommen logisk. Meningen med *Det Tredie Testamente* er, at vi så enkelt som muligt skal kunne begynde at forstå livet og se, at alt er logisk, og at alt i sit slutfacit viser sig at være kærligt. Værket gør det på den måde muligt for os bevidst at arbejde med på vores egen forvandling fra at være "jordmennesker" til at blive "rigtige mennesker", og dermed – som det hedder i skabelsesberetningen i *Det Gamle Testamente* – at blive mennesker i "Guds billede". I samme grad, som vi udrenser vores bevidsthed for dyriske tendenser i form af selviske principper, bliver vi en del af Guds bevidsthed og dermed repræsentanter for, hvad Martinus også betegner som "Det Nye".

Bøgerne i *Det Tredie Testamente* er genialt skrevet. Det går som en rød tråd gennem *Livets Bog*, at Martinus fra starten vidste, hvordan værket skulle opbygges, og hvad det skulle indeholde, sådan som han også på et tidspunkt, hvor endnu kun første bind af *Livets Bog* var udkommet, gjorde rede for det i *Kosmos* (jf. artikelserien "Fortolkning af Livets Bog", *Kosmos* 1933-34). Allerede dengang havde Martinus et helhedsbillede af, hvad der skulle skrives, og hvordan det skulle gøres. Præcis som med et af de første, store symboler, Martinus lavede. Nemlig "Symbol nr. 11. *Det evige verdensbillede, det levende væsen II, den evige guddom og de evige Guds sønner*". Symbolet viser et helhedsbillede af Gud og gudesønnerne, og det viser, hvordan livet og bevidstheden udvikler sig. Da Martinus havde færdiggjort det, var han klar over, at helheden var indeholdt i dette symbol. Det viste de vigtigste dele, og at alt var logisk.

Nogle mener, at *Livets Bog* er kompliceret skrevet og har mange gentagelser, men faktum er, at det

ikke er muligt at skrive enklere og klarere, end Martinus har gjort, når man samtidig absolut entydigt skal vise, at Gud er identisk med verdensaltet som et evigt, levende, logisk struktureret og kærligt væsen, som vi alle, evigt er dele af.

For nutidens mennesker er det ikke tilstrækkeligt at *tro*, at Gud er evig, og at universets grundtone er kærlighed. Det skal kunne bevises, for at mennesker kan acceptere det og blive interesseret i at anvende det. Martinus har gjort bevisførelsen så let som mulig for os at følge ved at præsentere os for fuldkomment logiske udredninger for hver delforklaring. Det betyder, at der altid vil være gentagelser. Vi ville have haft langt vanskeligere ved at tilegne os indholdet, hvis vi havde været nødt til at bladre frem og tilbage i *Livets Bog* for hver delforklaring for at finde de helhedsanalyser, delanalysen indgår som en del af. Nu er *Livets Bog* så genialt skrevet, at hver del bliver en selvstændig, logisk sammenhængende helhedsforklaring for sig. Alt for at gøre det enklere for os. På den måde har Martinus i virkeligheden anvendt *livsenhedsprincippet* i sit forfatterskab, hvor hver del er en enhed i sig selv.

Samtidig er Martinus' måde at skrive på en hindring for mennesker, der endnu ikke har udviklet tilstrækkelig harmoni mellem intelligens og følelse til at tilegne sig værkets indhold. De har svært ved at læse værket, og selve fremstillingsformen bliver da en hindring for, at umodne mennesker misbruger den kundskab, værket formidler, til egoistiske formål.

Formålet med *Det Tredie Testamente* er, at vi med den visdom, som værket kan give os, udvikler os i logik og kærlighed, så vi med tiden efter meget øvelse kan få "kosmiske glimt" og til sidst blive indviede væsener, få "kosmisk bevidsthed" og dermed blive ét med Guds bevidsthed.

Det er ikke meningen, at vi først skal læse alt, hvad Martinus har skrevet og kunne det udenad for at få gavn af *Det Tredie Testamente*. Når vi klart har forstået, at *livet* er logisk og som slutresultat altid giver kærlighed, at vi selv er evige væsener, der bringer (reinkarnations)erfaringer og viden med os fra liv til liv, og at livet er som et spejl, hvor vi må høste, hvad vi gør mod andre, uanset om det, vi har gjort, er ondt eller godt, da begynder vi langt mere hensigtsmæssigt at kunne efterleve de simple love, der styrer livet. Da begynder vi at praktisere "Det Nye".

Martinus har ikke opsat regler eller påbud som i dogmatiske religioner. Han afdækker livets love og viser, hvordan de virker, og overlader det derefter til os at tænke efter og træffe vores egne valg. Ikke desto mindre har han som svar til en læser på spørgsmålet om, hvordan man bedst udvikler tolerance, givet disse anbefalinger til, hvad man selv kan gøre for at stimulere sin udvikling i næstekærlig retning:

"Udslet Begrebet "Fjender" af din Bevidsthed. – Tag aldrig til Genmæle overfor Vrede, Bagtalelse eller andre Former for Ubehag, der er rettet imod dig. – Sig aldrig selv noget ondt om nogen eller noget. – Vær absolut sand eller ærlig i alle Livets Forhold. – Vær absolut upaavirkelig af Smiger, Ros eller Dadel. – Vær aldrig med til at dræbe, saare eller lemlæste. – Lad aldrig din Tanke afvige fra at beskæftige sig med, paa hvilken Maade du absolut bedst kan tjene dine Medvæsener, da udfører du den allerhøjeste Form for Yoga eller den fuldkomneste Træning af den Del af Udviklingen, der er stillet indenfor din Villies Rækkevidde, og som i Forbindelse med den øvrige Del af Livets egen Bearbejdning af din Natur slutte- lig vil føre dig til den moralske Genialitet eller skabe dig om til at

udgøre det fuldkomne Væsen eller et 'Gudemenneske'." (Martinus, "Spørgsmaal og Svar", *Kosmos* 1933, nr. 3)

Disse simple anbefalinger kan være en stor hjælp, når vi har besluttet os for at begynde at gøre det modsatte af, hvad vi tidligere har gjort mere eller mindre automatisk. Den automatiske tænke- og handlemåde, der gengælder ondt med ondt og hylder "øje for øje og tand for tand", har vi haft med os helt tilbage fra dyreriget. Den måde at handle på repræsenterer "Det Gamle". For i stedet at praktisere "Det Nye" rummer Martinus' anbefalinger – der efterfølgende af andre er blevet betegnet som "Martinus' syv gyldne leveregler" – de allervigtigste fokuspunkter for, hvordan vi skal tænke, for at kunne praktisere *Det Tredie Testaments* analyser.

Tænker vi, som levereglerne anbefaler, og praktiserer vi dem, er vi nået langt i retning af at ændre vores tankegang og adfærd. I begyndelsen er det svært at afgøre, hvad der er rigtigt, og hvad der er forkert, hvad der er godt, og hvad der er ondt. Da kan enkle åndsvidenskabelige livslove som *kontrast*, *kredsløb*, *livsenhed* og *sandhed* være en hjælp som det *analytiske grundlag* for vores tænkning. Hvad bliver resultatet, hvis jeg gør, hvad jeg har tænkt mig at gøre, og hvad bliver resultatet, hvis jeg gør det modsatte? Har jeg overblik over hele kredsløbet fra start til slut? Forstår jeg helheden, og hvordan min beslutning påvirker de øvrige dele? Har jeg al relevant information, er jeg ydmyg og lytter jeg til, hvad andre siger? Det kan f.eks. være Forsynet, der hjælper eller måske advarer mig.

Der er en række kritiske spørgsmål, man altid bør stille sig selv: Forsvarer jeg mig mod det, der sker, er jeg negativ, og tænker jeg mest på, hvordan det påvirker mig rent personligt? Er jeg bange for, hvad

andre tænker eller siger? Eller er jeg positivt indstillet over for, hvad der sker, og ser jeg det som Forsynets måde at hjælpe mig på? Kontrollerer jeg om det er sandt, er jeg ydmyg og beder om hjælp? Handler jeg på en måde, så det er til gavn og glæde for alt og alle, som påvirkes, også når det er besværligt for mig selv?

Vi skal samtidig være klar over, at når vi gør det rigtige, fører det ofte til vanskeligheder, til "korsfæstelse" for os selv. Det er Forsynets måde at kontrollere, at vi mener det alvorligt og ikke viger uden om opgaven. For når vi gør det rigtige, vil det ofte være *nyt* og *anderledes* og dermed afvige fra den accepterede måde at gøre tingene på i den gruppe, vi befinder os i. Dermed risikerer vi at komme i konflikt med gruppen og måske endda havne helt uden for den eller få andre besværligheder. Gruppens medlemmer ønsker nemlig ikke, at nogen skal skille sig ud og tænke og handle anderledes, end man plejer i gruppen. Hvis det sker, bliver de let aggressive.

Undlader vi at praktisere *Det Tredie Testaments* analyser sker der ingen reel udvikling af vores kærlighedsevne og evne til logisk tænkning. Medmindre vi omsætter teorien til kærlig handlemåde, stagnerer vi i vores udvikling. Praktiserer vi derimod *Det Tredie Testaments* analyser, får vi ikke kun teoretisk viden, men også *reel* viden, *fakta*. Vi *erfarer*, hvad der er sandt, og hvad der ikke er sandt. Hvis vi gør det rigtige, ved vi, hvordan vi skal handle næste gang. Gør vi det forkerte, ved vi, hvad vi absolut ikke skal gøre igen. Ifølge Martinus forstår vi ikke rigtigt *Det Tredie Testaments* analyser, før vi kan praktisere dem.

Bøn er uundværlig for at vi kan udvikle os. Bøn er vores kommunikation med Gud, med Forsynet. Med bønnen kan Forsynet klart og tydeligt vide, hvad vi vil og ønsker. Vi skal lære at ville og ønske, hvad der er i harmoni med *Det Tredie Testamente*.

[Foto: Brett Jordan, Unsplash]

menter analyser. Problemet for os er, at vi får det, vi ønsker, og at vi meget let, hvis vi ikke tænker efter, kommer til at bede forkert ud fra egoistiske motiver.

Ved at praktisere *Det Tredie Testamente* analyser får vi stabile erfaringer, som vi kan bygge videre på. Vi får holdbare fakta. Jo mere vi øver os, jo flere nyttige erfaringer og fakta får vi, og vi forstår dermed livets love bedre og bedre. Når vi så læser noget, som Martinus har skrevet, opdager vi på baggrund af det udvidede erfaringsmateriale ny viden og nye detaljer, som vi ikke tidligere har lagt mærke til. De nye erfaringer giver os mulighed for at opdage tekstens dybere lag, som vi ikke forstod før.

Martinus' symbolbøger er geniale som repetition og til at se kom-

plicerede sammenhænge på en enkel måde. De hjælper os dermed til at huske, hvad vi har lært. Når vi læser *Livets Bog*, hjælper de også med at placere tekstens analyser i den rigtige sammenhæng.

Det Tredie Testamente er den mest geniale bog, som vi har for at forstå *åndsvidenskaben* eller "Det Nye", så vi kan anvende det i dagligdagen og dermed være til gavn og glæde for alt og alle, vi kommer i kontakt med. På den måde skaber vi en lysere fremtid ikke kun for andre, men også for os selv.

Alle tidligere "hellige bøger" eller religiøse hovedværker har haft til opgave at bringe dele af menneskeheden fremad i udviklingen. *Det Tredie Testamente* er den sidste hellige bog, der skal føre, ikke dele af, men hele jordmenneskeheden fremad til at

blive en enhed. Der vil opstå et helt nyt rige, "det rigtige menneskerige", på Jorden, og vi vil alle uden undtagelse til sidst blive mennesker "i Guds billede".

Viken, marts 2024.

Oversat fra svensk af Jes Arbov.

Gennem hele udviklingshistorien har mennesker holdt sammen i grupper. Fællesskab med andre er det normale i det evige livs forskellige tilværelsesplaner. Men i den fysiske verden fører udviklingen os ud af instinktive flokdannelser mod suveræn individualisme

Ensomhed – en forvandlingszone mellem flokbevidsthed og individualitet

Af Ingemar Fridell

Af alle menneskelige grupperinger er det især familie og slægt, der har spillet en afgørende rolle langt ind i vores egen tid. Men med de seneste tiders store samfundsforandringer samt individernes tiltagende seksuelle polforvandling, familiens og slægtens stabiliserende rolle mindsket i tiltagende grad. Enkelt udtrykt bliver familiens og slægtens betydning mindre i samme grad, som samfundet garanterer sine borgere social og økonomisk tryghed. I den henseende er de forskellige kulturer i verden forskellige. I lande, hvor samfundet ikke giver individerne tilstrækkelig beskyttelse, bliver folk afhængige af slægt og venner.

Selvom mennesker altid har søgt tilknytning til forskellige grupper, har der altid været en del, der af den ene eller anden grund har levet deres liv i ensomhed. Ensomhed kan enten være selvvalgt eller påtvunget, frivillig eller ufrivillig. Tidligere kunne det være forbundet med direkte livsfare ikke at tilhøre en gruppe. Men selv i dag kan ensomhed føles ubehagelig og deprimerende.

Årsager til ensomhed

Mennesker kan blive ensomme på grund af fængselsstraf eller sygdom. De kan også blive ensomme på grund af skæbnebestemte begivenheder som for eksempel en nærtståendes pludselige dødsfald eller en uheldig skilsmisse i kombination med et alt for begrænset socialt netværk af nære venner. Man kan være ensom, fordi man lever isoleret med store geografiske afstande til de nærmeste bekendte. Mennesker kan også blive udstødt fra det sociale fællesskab af forskellige årsager og henvist til et liv i tiggeri eller hjemløshed. Tidligere levede mennesker med en anderledes personlighed nogle gange i ensomhed som "kloge" gamle koner eller mænd og påtog sig rollen at hjælpe deres syge medmennesker med alskens alternative metoder.

I Vesten har nogle mennesker frivilligt valgt at leve i klostre. Men det er også forekommet, at især kvinder er blevet tvunget ind i klostre, fordi de har forbrudt sig mod gældende sociale normer, hvorefter de blev gemt væk fra familie og slægtninge efter æreslignende normer. Fattigdom kan også have tvunget mennesker til at søge klostre. Men der har selvfølgelig også været mennesker, der søgte tilfredsstillelse i et sådan liv udelukkende på grund af en stærk religiøs længsel. I en del østlige traditioner har der tilsvarende været mænd, der har valgt at blive eneboere, tiggere eller "hellige mænd", og som har isoleret sig fra verden i håb om at opnå en eller anden form for religiøs oplysning.

Mennesker kan også have valgt at undgå kontakt med andre på grund af en følelse af at have haft for få psykiske eller fysiske handlemuligheder i dette eller tidligere liv. Dette kan beskrives som en indre "overanstrengelse" efter at have haft for mange mennesker omkring sig, hvilket kan skabe et behov for at leve i fred for andre. Undertiden kan det have været på grund af skuffelser efter at have følt sig dårligt behandlet af sine medmennesker.

Der er selvfølgelig også mennesker, der har valgt ensomheden helt frivilligt, fordi de har følt en stærk længsel efter at kunne hellige sig deres interesser, for eksempel inden for kunst eller videnskab.

Ensomhed i spiralkredsløbet

Det normale inden for forskellige tilværelsesplaner er dog, at man har tæt kontakt og kommunikerer med sine medvæsener. Et sådant dybere fællesskab hænger sammen med oplevelsen af at være *ét* med Gud selv, hvilket når sin fulde blomstring i de højere verdener, baseret på den kosmiske bevidsthed. Så følelsen af ensomhed forekommer faktisk hovedsageligt i overgangen mellem dyreriget og det rigtige menneskerige.

Den manglende nærhed og følelsen af utryghed, der kan følge ufrivillig ensomhed, udgør en fundamental kontrast til livet i det rigtige menneskerige, som er det mest sociale af alle tilværelsesplaner!

Der findes faktisk et gigantisk tilværelsesplan, hvor de levende væsener lever totalt isoleret fra deres medvæsener. Men uden at de *oplever* den mindste form for ensomhed! Det drejer om *salighedsriget*, hvor man oplever livet på en måde, der minder om Guds egen oplevelse. Salighedsvæsenets univers består ikke af en omgivende ydre verden, men af dets egen indre verden med ubegrænset adgang til samtlige forgyldte hukommelseskopier med detaljer fra hele det foregående spiralkredsløb – millioner af år tilbage i tiden. Dette tilværelsesplan tilbyder væsenet den højeste kulmination af lyksalighed i permanent ekstase. Det er en sfære, der udgør spiralkredsløbets største kontrast til det inderlige fællesskab med andre, som man får lov at opleve indtil mættelse gennem de andre tilværelsesplaner. Salighedsriget kan beskrives som det evige livs "sovesal" og er en slags *hvilezone*.

Det evige liv rummer skiftevis epoker med mørke og epoker med lys, oplevelser af total adskillelse fra Gud og oplevelsen af at være helt og holdent *ét* kød og blod med Gud. I hvert "spiralkredsløb" kommer verdensaltets kosmiske realiteter eller principper til ensartet manifestation. (Jf. *Livets Bog I*, stk. 34-36)

I udviklingsspiralens første del stimuleres individets kærlighed til eller begær efter *materien*, og i den anden del udvikles individets kærlighed til *alle andre levende væsener*. Takket være kampen for tilværelsen i den fysiske verdens dyrerige og væsenets fokus på det materielle i den første del af udviklingsspiralen fornyes *individualitetsfølelsen*, hvilket er det samme som "*Jegfølelsen*". Her kulminerer egoismen og følelsen af ens eget Jegs adskillelse fra alle

andre levende væsener. Sympatien for andre svækkes da i tilsvarende grad.

I anden halvdel af spiralkredsløbet kulminerer *oplevelsen af lyset*. Denne sidstnævnte proces underminerer begæret efter materie til fordel for *kærligheden* og interessen for alle andre væsener i tilværelsen. Disse bliver *det vigtigste i livet*, mens materien bliver *underordnet*. Individet oplever da en ubrydelig *samhørighed med alle andre levende væsener*. Kulminationen af dette indebærer, at man oplever sig som værende *“et med Faderen”*.

Det er derfor vigtigt at forstå, at væsenets *individualitetsfølelse* i den fysiske verden er svækket og udvisket efter umådelig lang tid i de højere verdener, hvor man oplevede sig selv som *ét* med alt og alle. Men i det spiralkredsløb, der nu følger, handler alt om igen at lære at tænke i en helt ny livssfære, som man

aldrig før har oplevet. Selvom det evige livs principper altid er de samme overalt, varieres livsoplevelsens *indhold* totalt i de forskellige spiralkredsløb. Gennem en ny fysisk verdens barske vilkår og kampen for tilværelsen bliver væsenet gradvist bevidst om sin egen individuelle eksistens som adskilt fra omgivelserne. Det er hele denne lange udviklingsproces, der i Bibelen symboliseres med at “spise af kundskabens træ på godt og ondt”, så man til sidst når den tilstand, hvor man oplever hele tilværelsen med Guds øjne og bevidsthed. At lære at tænke indebærer i yderste instans, at man ufejlbarligt kan skelne mellem godt og ondt, rigtigt og forkert, sandt og falsk.

For at kunne nyde glæden ved at være *ét* med Gud og elske sin næste som sig selv, må man altså logisk set først opleve sig selv som individ. Et væsen, der i millioner af år har

oplevet sig selv som *ét* med alt og alle, og som derfor ikke længere er fuldt bevidst om sin egen selvstændige eksistens, kan jo ikke opleve sig som *ét* med noget andet. Kun et væsen, der er blevet bevidst om sit eget individuelle *Jeg*, adskilt fra den omgivende verden, kan nå frem til en ny oplevelse af dyb forening med alt og alle. Derfor må individualitetsfølelsen *forny*es i hvert nyt spiralkredsløbs dyrerige. Sammenfattende får væsnerne i den fysiske verden mulighed for dels at manifestere og opleve tilværelsens mørke i sin kulmination og dels at lære at tænke for derigennem at blive bevidst om sin egen individuelle eksistens.

Individualitet er således en slags “forbrugsvare”. Kampen for tilværelsen kræver, at tænkeevnen udvikles til fordel for overlevelsen. Det modne resultat er, efter at væsenet har gennemgået hele denne lange proces, en forening af humanitet og

[Foto: Clément Falize, Unsplash]

intellekt i ubegrænset kærlighed til sin næste.

Flokdannelser og grupperinger

At dyr samles i flokke, er et instinktbåret levn fra væsenernes lange tilværelse i den forrige udviklingsspirals højere verdener, hvor alle væsener engang levede i totalt fællesskab og forening med Gud. Men floktendenserne skyldes næppe, at dyrene nærer sympati for hinanden, for en sådan evne har de endnu ikke haft tid til at udvikle. At søge tilhørsforhold hos en flok handler om ren selvopholdelsesdrift. Overlevelsen fremmes af at tilhøre en flok, der består af samme slags medvæsener. Flokdannelser og grupperinger hos dyr og stammer hos naturfolk er en instinktstyret funktion og en allersidste rest fra livet i de højere verdener i det foregående spiralkredsløb.

Ulempen ved flokbevidsthed er, at væsener, der på en eller anden måde

er svækket eller opfører sig afvigende, *udstødes*. Under de barske vilkår, der hersker i dyreriget, kan dette ikke håndteres på anden vis. Medfølelse for andre eksisterer jo ikke på de primitive udviklingsstadier. På et mere udviklet jordmenneskeligt stadium kan udstødelse i bedste fald komme til udtryk som ligegyldighed og i værste fald som mobning og forfølgelse af de afvigende.

Øget polarisering

Udviklingen fra ren egoisme til veludviklet medfølelse, hvor man begynder at bekymre sig om andre, foreløber parallelt med udviklingen bort fra primitive flokdannelser frem mod øget *individualisme*. Set fra et kosmisk perspektiv kan hver enkelt flok betragtes som en form for åndelig *materiesammensætning*. At tilhøre en flok giver ganske vist tryghed og fordele til sine "medlemmer". Men da der er mange forskellige slags

flokdannelser og grupperinger, opstår der uundgåeligt konflikter mellem disse. Alle bliver i stigende grad forskellige fra hinanden i handlinger og tænkemåde, og mennesker kommer derfor let på kollisionskurs med hinanden. Dette hænger paradoksalt nok sammen med, at individualiteten vokser og sætter sit præg på de grupper, som man har valgt at tilslutte sig, og hvor man føler sig mest hjemme.

Ifølge Kristi profetier om "de sidste tider" opstår en stadig større *polarisering* mellem forskellige menneskers tænkemåde: "Mener I, at jeg er kommet for at bringe fred på Jorden? Nej, siger jeg, ikke fred, men splid. Fra nu af vil fem i samme hus være i splid, tre mod to og to mod tre, far i splid med søn, og søn med far, mor med datter, og datter med mor, svigermor med sin svigerdatter, og svigerdatter med sin svigermor." (*Lukas* 12,51-3, Bibelen 1992)

I Martinus' *Det Evige Verdensbillede III*, symbol 33, stk. 70, kan vi tilsvarende læse om, hvordan mentale eksplosioner opstår mellem nationer såvel som mellem mennesker. Frit gengivet skriver Martinus om, hvordan iskolde ateister møder fanatiske religiøse mennesker, rødglødende militarister møder militærnægtere, og mennesker, der tror, de er Kristus, møder dem, der tror, han aldrig har eksisteret. Helvedes ild slår ud i lys lue i form af bloddrypende krige og andet ondt. Men derved sliber modsætningerne hinanden blanke som polerede mentale ædelstene, der stråler og skinner på alt og alle!

Forskellige slags grupperinger

Mennesker foretrækker at være sammen med ligesindede personer med lignende interesser og et beslægtet livssyn. Mange føler en stærk loyalitet over for sine familiemedlemmer og sin slægt. Man kan også søge sin identitet inden for forskellige religiøse samfund, som styrkes gennem fælles ritualer og teologiske narrativer, som man forventes at tro på. Der er mange, som med stor hengivenhed hepper på deres favorithold i fodbold eller andre sportsgrene. Mennesker tilslutter sig forskellige politiske partier med deres respektive værdier. Man kan også markere sit tilhørsforhold til en bestemt gruppe gennem tøjstil og livsstilsvaner. Sidst men ikke mindst er der nationalisme og lokalpatriotisme. "Jeg er så stolt over at være svensk", eller "jeg elsker den by, hvor jeg bor, for den er den allerbedste", kan det for eksempel lyde.

Fælles for alle grupperinger er en form for *konstrueret* tilhørsforhold og identitet til forskel fra hvert levende væsens inderste *kosmiske* identitet som selvstændigt individ. Men oplevelsen af at tilhøre en flok og føle fællesskab med andre i en gruppe behøver selvfølgelig ikke altid at være negativ.

Ifølge Martinus befinder mennesker sig ikke på samme udviklingstrin samtidigt. Derfor føler nogle mennesker sig stærkere knyttet til grupperinger og flokdannelser sammenlignet med andre, der af forskellige årsager frigør sig fra gruppepres og andres mening.

Mennesker kan føle en stor samhørighed med hinanden og søge sammen i forbindelse med stemningsskabende manifestationer eller ved hjælp af lidt "festivitas", der sætter "kulør" på tilværelsen. Dette i modsætning til grupperinger, der er baseret på ren dogmatik, og som sætter den enkeltes tænkeevne og integritet ud af spil.

Ufrivillig ensomhed blandt mennesker

Men så har vi det fænomen, der opstår, når et udviklet individ føler sig alene *midt iblandt* mennesker! Der er faktisk mennesker, der har svært ved at føle et tilhørsforhold til nogen gruppe overhovedet. Det kan skyldes, at individet føler, at det ser på omverdenen på en måde, der afviger for meget fra andres synsmåde. Individets tanker og følelser kan afvige fra, hvad andre mennesker synes at tænke og føle. Mennesker bliver ensomme, når de møder andres intolerance, fordi de i deres øjne opfører sig eller udtrykker sig på en måde, der ikke stemmer med gængse værdier og forestillinger om, hvordan man bør være.

Ifølge Martinus befinder mennesker sig ikke på samme udviklingstrin samtidigt. Derfor føler nogle mennesker sig stærkere knyttet til grupperinger og flokdannelser sammenlignet med andre, der af forskellige årsager frigør sig fra gruppepres og andres mening. Det er tidligere nævnt, at mennesker er blevet tvunget til at frigøre sig fra deres flok på grund af forskellige former for ubehagelige livsoplevelser.

Ufrivillig ensomhed kan opleves som meget ubehagelig. Skilsmisser, en nærtståendes dødsfald og andre former for livskrise kan skabe en gennemgribende følelse af hjælpeløshed. Mennesker med andre seksuelle præferencer end de sædvanlige risikerer også let at havne uden for menneskeligt fællesskab.

Ensomhedens guddommelige funktion

De fleste individer vil nok på et tidspunkt i deres udvikling opleve "sjælens mørke nat", hvor der tilsyneladende ikke findes nogen hjælp. Men det er livets mening, at alle skal udvikle en sådan indre styrke og selvstændighed, at man til sidst bliver i stand til at kunne påtage sig en "korsfæstelse", hvis det er nødvendigt! Denne proces stimuleres af, at man før eller siden tvinges til at blive konfronteret med værdinormer, der for en selv er udlevede, og som man ikke længere kan tilslutte sig.

Det er jo livets mening, at vi skal lære at stå på egne ben og tænke selvstændigt, helt uafhængigt af andres mening. Livet lærer os at reflektere kritisk og stille spørgsmål ved gældende normer. Livet befrier os fra *irrelevant* autoritetstro. Dette modsiges ikke af det faktum, at der mellem alle individer er åndelige forskelle. På den måde bliver alle

naturligt hinandens lærere og elever på forskellige områder.

Hvert individ skal følge sin egen inderste *samvittighed*. Det er ikke det samme som at føle *skyld* på grund af andres forventninger til en selv, som man ikke er i stand til at indfri, og som måske slet ikke stemmer overens med det, man selv oplever som det rigtige. Men det skal ikke opfattes sådan, at ægte individualitet og moral skulle stå i modsætning til det ansvar, som enhver må leve op til for at fungere i et samfund sammen med andre mennesker.

Udviklingen fra instinktbetonet floktilhørsforhold til selvstændig individualitet hænger også sammen med den seksuelle poludvikling. Mennesker, der oplever en stærk kønsidentitet som mand eller kvinde, har ofte en tendens til at søge deres identitet i en gruppering, hvor kønsroller prioriteres, mens et menneske med en udviklet dobbeltpolet seksuel struktur kendetegnes ved en større

indre styrke og integritet parret med en selvstændig tænkeevne, der ikke lader sig påvirke af andres mening. Det er frem for alt i overgangen mellem den seksuelle enpoletthed og dobbeltpoletthed, at den enkelte kan opleve de største problemer.

Den ordinære pol, der gør væsenet til mand eller kvinde, står blandt andet for en dominerende interesse for ægteskab, familie og slægt. Den modsatte pol søger en anden åndelig "næring". Når polforvandlingen for alvor begynder at gøre sig gældende, kan dette opleves som et uroligt mentalt tomrum. Den, der har udviklet interesser og færdigheder inden for kunst og videnskab eller andre hobbyer, kan lettere udfylde dette voksende tomrum. Ellers kan "tomrummet" forårsage psykisk ubalance, fremmedgørelse på det seksuelle område, psykosomatisk sygdom, misbrug af alkohol, stoffer, kriminalitet, seksuelle afsporinger etc.

[Foto: Jimmy Conover, Unsplash]

[Foto: Clément Falize, Unsplash]

Et personligt forhold til Gud

Selvom man i visse faser af sin lange udvikling mod det rigtige menneske-
rige tvinges til at opleve ensomhed,
kan intet levende væsen nogensinde
være totalt ensomt set ud fra et høje-
re perspektiv. Selv ikke i “sjælens
mørke nat” er vi forladt. Alle levende
væsener er konstant omgivet af gud-
dommelige væsener og skytsånder,
som på forskellige måder våger over
deres liv. I *Efterskriften* til *Livets
Bog VII* skriver Martinus følgende:

“Elskede, hellige Fader! [...] Din
ledende Haand er over hvert
eneste Væsen, hver eneste Gude-
søn. Du er hos ham i Mørket. Du
er med ham i hans Lidelsesepoker,
selv om han ikke aner eller for-
staar din Nærværelse. Du er den
Ild i hans Indre, der faar ham til
sejrrigt at opstaa af Primitivitetens
Mørke og Kulde for at lade ham
lyse og finkle din Visdom og
Kærlighed ud over alt og alle.”

Livets oplevelse er et uafbrudt for-
hold mellem Gud og en selv. Al livs-
oplevelse er Guds personlige tale
rettet direkte til hvert enkelt levende

væsen. Bønnens kosmiske formål er
således ikke at fungere som en “øn-
skeliste”, men bøn er *kommunika-
tion*. Bøn er en indre organisk funk-
tion hos alle levende væsener og ikke
en menneskelig opfindelse!

Det er forholdet til vores medvæ-
sener i den fysiske verden, der netop
nu udgør vores *primære* Gudsfor-
hold. Men hvor vi ikke møder nogen
forståelse eller hjælp fra nogen i
vores umiddelbare omgivelser, inde-
bærer bønnen en *telepatisk* og direk-
te intim forbindelse til Guddommen.
Med bønnen overføres *kraft* fra
stærkere åndelige væsener til svage-
re væsener på det fysiske plan. Hvis
man gør dette til en vane, kan det
skabe øget tryghed og indre fred hos
væsenet. Ifølge Martinus er udvik-
ling af et personligt, intimt Gudsfor-
hold den hurtigste vej til kosmisk be-
vidsthed.

Gennem bønnen er det muligt at
opnå et så lyst syn på sin smertefulde
situation, forklarer Martinus, at man
endog takker Gud for denne. Bøn-
nens princip er en åben dør til Gud
og til de højere åndelige tilværelses-
planer. Gud lytter altid til sin evige
“søn”, som er i nød. Gennem denne

åbne dør omfavner Gud sin ulykke-
lige “søn” og tager ham til sit hjerte.
(Jf. *Det Evige Verdensbillede II*,
symbol 21, stk. 6)

Inkluderende grupperinger

At frigøre sig fra flokmentalitet er
ikke det samme som at isolere sig fra
sine medmennesker. Som eneboer er
vi forhindret i at vise kærlighed til
andre. Der findes ikke kun eksklude-
rende flokdannelser, der skubber
dem ud, som afviger. Der findes også
inkluderende flokdannelser, der by-
der individer på samme bølgelængde
velkommen, og hvor der så at sige er
“højt til loftet”, når det kommer til
meningsdannelser. Det er helt natur-
ligt, at mennesker ønsker at samles i
grupper. Men humane mennesker sø-
ger et fællesskab præget af tolerance
og uden snævre grænser, i gensidig
respekt og accept.

Den mest udviklede gruppering,
der findes, er det overjordiske *For-
syn*, der våger over hele verden såvel
som over det enkelte menneskes ve
og vel. Forsynet består udelukkende
af “medlemmer” med kosmisk be-
vidsthed, som allerede har gennem-
gået hele den lange udvikling mod

det rigtige menneskerige, og som er nået allerlængst frem, når det gælder udviklingen af en kulminerende individualitet. Alle, der er en del af jordklodens Forsyn, er fuldstændig enige om alt, men indbyrdes kan de alligevel have højst forskellige personligheder. Men fælles er, at de alle udstråler samme slags uselvsk kærlighed!

Det er helt naturligt, at mennesker må vokse fra gamle normer og afvige fra det nuværende samfunds værdier. En sådan ny mentalitet er fremtidens håb. Disse individer er *pionerer* for den nye verdenskultur i et fremtidigt samfund. Men endnu risikerer de nemt at blive ensomme. Dette er dog kun en overgang, og der vil komme flere og flere med tiden.

Det er naturligt, at mennesker søger fællesskab med andre, som deler deres livssyn og deres interesser. Fremtidens "flokdannelser" er baseret på en fælles mental bølgelængde og en harmonisk balance mellem individualitet og samhørighed. Samtidig er det ikke meningen, at vi i nutiden kun skal være i stand til at omgås ligesindede. Vi hører jo alle sammen i egenskab af indbyggere på den samme klode. Så det er vigtigt at lære at forholde sig til den omgivende verden og sine medmennesker på en så kærlig måde som muligt.

At forholde sig til sine medmennesker i denne verden

Man bør derfor også lære at møde mennesker, der ikke befinder sig på nøjagtig den samme bølgelængde som en selv, i en atmosfære af maksimal tolerance og åbenhed. Man kan nærme sig sine medmennesker på mange forskellige niveauer. Der er altid noget, vi har til fælles med andre. Om ikke andet når gælder de mest basale behov som mad og drikke, søvn og hvile samt sundhed og fysisk og psykisk velvære. Det indgår derfor som en del af vores "kosmiske dannelse" at udvikle fleksibilitet

De fleste individer vil nok på et tidspunkt i deres udvikling opleve "sjælens mørke nat", hvor der tilsyneladende ikke findes nogen hjælp. Men det er livets mening, at alle skal udvikle en sådan indre styrke og selvstændighed, at man til sidst bliver i stand til at kunne påtage sig en "korsfæstelse", hvis det er nødvendigt!

uden derved at udviske sig selv og sin egen identitet.

Hvis man ikke er stærk nok i sig selv, er der risiko for, at man let former sin tankegang under påvirkning af sine nærmeste omgivelser og de værdier, der hersker der. At følge en alt for primitiv floks meninger kan *suggerere* individet ind en behagelig, men farlig tryghedsfølelse. Vi kan stilles over for situationer i livet, hvor vi skal vælge mellem at blive holdt af og mødt med andres anerkendelse eller at turde gå vores egen vej. Det forekommer ofte, at den som tier og aldrig siger sin mening om tingene, lettere bliver holdt af af sine medmennesker. Men ved at man uden videre følger eller accepterer flokkens handlinger eller meninger, selv når de afviger fra alkærlighedens moral, risikerer man selv at blive medskyldig og høste "flokkens karma". En varig fred og lykke kan kun skabes gennem kærlighed. Martinus råder os til hellere at gøre det gode, sande og rette i ensomhed, end at ignorere vores samvittighed og handle forkert sammen med alle andre!

Efter den splittelse og det kaos, der hersker i nutidens verden, vil der en dag opstå et fredeligt stadie i en kultur fuld af mangfoldighed, kolorit og ubeskrivelig glæde ved alle former for møder med ens næste. Kærligheden udvikles organisk i alle mennesker og leder os frem til en slags "kosmisk" familieskab med alt og alle. Vi kommer alle engang til at opleve et varmt, solidarisk fællesskab mellem humane, fordomsfrie og selvstændigt tænkende medmennesker og individualister i Frihed, Lighed og Søkendeskab. Det vil sige i en verdenskultur præget af alkærlighed og i totalt gensidigt fællesskab med hinanden og med Gud.

© Ingemar Fridell,

Nyhamnsläge 26 april 2024.

Oversat fra svensk af Jes Arbov

Krig er uværdig for mennesket

Af Ejnar Hjorth

Man bør ikke omtale krig med respekt eller som en ærefuld handling.

Krigens “fornemste” eller grundlæggende opgave er at slå mennesker ihjel.

Men for krigen i Ukraine er drabskapaciteten for lille. Selv om “kødhakkeren” har dræbt hundredetusinder af russere, så er det ikke nok. Ukraine mangler våben og også mange ukrainere bliver dræbt. Vi i Vesten må hjælpe og sende våben, så der kan dræbes flere russere, ellers vinder Ukraine ikke krigen.

Det anslås at langt over 300.000 russiske soldater er dræbt, og Putin vil sende yderligere 170.000. Men Ruslands hær skulle tælle over 1 million soldater, så der skal mange penge og våben til. Ukraine og Rusland affyrer tusindvis af granater hver dag – og Danmark vil nu sende 15.000 artillerigranater. – Alle lande opruster til “den totale krig”.

OECD’s vicegeneralsekretær, Ulrik Vestergaard Knudsen, fortæller at krigen i Ukraine i 2023 har kostet verdensøkonomien knap 20.000 milliarder kroner, og at hvert eneste menneske på Jorden i gennemsnit er gået glip af 2500 kroner i øget velstand.

Det er “kun et regnestykke i tal”. Men der er også omkostningerne i form ødelagte huse og menneskelige lidelser, invaliditet, sorg og død.

Hvor mange mennesker skal der dræbes? Kan vi kun få fred ved at føre krig?

Det er åbenbart den almindelige opfattelse.

FNs opgave var at undgå krig, men når mennesket vil krigen, så får vi den.

Først når flertallet vil freden, får vi den.

Det er ikke mere Moselovens hævn, “øje for øje og tand for tand”, der dur, men at vi skal udvikle tilstrækkelig intelligens og humanitet, til at vi finder en fredelig udgang på konflikter.

Martinus’ *Det Tredie Testamente* viser, at den menneskelige udvikling, frem mod en mere fredelig verden, går langsomt, men at de mange lidelser, krige og sygdomme, som vi oplever, er de erfaringer der gør, at vi til sidst ændrer adfærd og får en fredelig verden.

Kristus er freds fyrsten, (Esa. 9,6) og han kendte den eneste løsning. Det var ikke hævn – eller at gengælde ondt med ondt, men sådan handler flertallet stadigvæk.

Kun det enkelte menneske kan vælge den kristne løsning. Det er vejen til fred for den enkelte, og – når der er mange nok – for verden.

[Foto: Dariusz Sankowski, Isorepublic]

“De umådelige kostbare krigsanlæg, de geniale mordmaskiner, atombomber og andre på bekostning af staternes økonomi og normale velvære opbyggede drabsapparater er alle et resultat af frygt. Spørgsmålet bliver da, hvorvidt denne frygt er begrundet. Det er ikke nogen almen-gældende evne for jordmennesket at kunne se ind i fremtiden. Det kan i virkeligheden ikke engang med sikkerhed se sin skæbne ind i dagen i morgen, ja kan ikke engang forudse sin næste time, ligesom det naturligvis i en endnu mindre grad kan forudse sin næstes skæbne eller de væseners skæbne, som de netop frygter. Hvordan kan man da med rette påstå, at det eller det menneske må være rustet til tænderne for selv at kunne undgå overfald eller for at kunne beskytte eventuelle pårørende, hustru og børn? – Det vil være ganske umuligt for et kosmisk uindviet menneske at kunne forudsige noget absolut bestemt herom. Alt vil her kun kunne være hypoteser og

formodninger. Der kan endda være en overordentlig stor mulighed for, at netop disse nævnte pårørende slet ikke har nogen mørk og dræbende skæbne til gode, idet de i deres liv og væremåde for længst har oparbejdet eller fået udviklet sig en aura, der gør dem immune over for al livssaboterende skæbne. At tvinge disse væsener mordvåben i hånd og med trussel om straf og dødsdom tvinge dem til at dræbe og myrde deres næste, som de i forvejen grundet på deres udviklede aura allerede er beskyttet imod, er ikke blot skrigende uretfærdigt og meningsløst, men er også i virkeligheden det samme som at “synde imod den hellige ånd”. Om denne synd hedder det, at den ikke skal tilgives. Når stater eller myndigheder uden det mindste personlige hensyn til det enkelte individs psyke, dets livsopfattelse og moralske væremåde, tvinger alle til at være soldat, til at være kriger, til at være dræber og sabotør, gør de sig altså skyldig i en handle måde, hvis virkninger ikke

kan “tilgives”, hvilket altså vil sige, ikke kan afbødes. Man tvinger således mennesker, som i virkeligheden for længst har udviklet sig bort fra krigens domæne, væsener, som ikke mere kan dræbe og myrde, hævne og hade, og som derfor hver især i sig selv udgør et fredens område, til at være krigere og til at befordre ufred, død og undergang. Derved saboterer stat og myndigheder det fredens område, som allerede har dannet sig eller er blevet til inden for staten, i stedet for at støtte, hygge og hæge om dette sit virkelige eneste og sande humane kulturområde. Så længe staterne og myndighederne uden noget som helst psykologisk hensyn til det enkelte individ tvinger alle til at være krigere, sabotører og dræbere, fører de krig og sabotage imod deres eget fredsdomæne. Derved bliver de en fjende til sig selv, der er endnu værre end den “fjende”, de med krig vil bekæmpe.”

(Martinus, *Vejen til freden*, kap. 9)

Om Den ny Verdenskultur

Kære læser

Formålet med artiklerne er først og fremmest, at de skal vække interesse for den nye verdenskultur ved at henvende sig bredt til det omgivende samfund, og dermed også til dem, som endnu ikke kender *Det Tredie Testamente* eller Martinus' analyser, som indeholder videnskaben om alkærligheden.

Ved tilrettelæggelsen må vi tage hensyn til økonomien og for hvert nummer overveje, hvor mange sider og artikler det kan indeholde, og hvor mange eksemplarer kan vi trykke.

Tidsskriftet er gratis og skal helst også findes i en papirudgave, så det kan ligge fremme på landets biblioteker, i studiegrupperne, på vores mange årlige udstillinger og på udleveringsstederne (se liste bagerst i bladet).

Hvis du vil modtage bladet med posten, skal du derfor indsende en frankeret svarkuvert (i A4 format) med frimærke 80 kr. til:
Fonden Det Tredie Testamente
Att. Jan Langekær
Vestre Gade 6A
2605 Brøndby

Hvis du vil være med til at udbrede kendskabet til *Det Tredie Testamente* er du velkommen til at dele bladet med andre interesserede. På forhånd tak til alle, som ønsker at virke til gavn for den ny humane verdenskultur.

BOGHOLDERI
Mobil: 2015 7811
MobilePay: 227366
Danske Bank reg. 3572,
Konto 3572030989
IBAN kontonummer:
DK6030003572030989
BIC (SWIFT-adresse):
DABADKKK

Kærlig hilsen
Den ny Verdenskultur
Jan Langekær

Kurser og foredrag

SOMMERKURSUS I KLINT 2024

Mandag den 5. august til fredag den 9. august 2024

En uges intensiv kursus i

Det Tredie Testamente, Martinus åndsvidenskab

Alle kurser og foredrag har fri adgang og gratis entré

Et kursus som giver en kærlig, positiv og logisk livsforklaring for nutidens mennesker.

Åndsvidenskaben er ifølge Martinus en videnskab om alkærligheden. Martinus har, via sin intuitionsevne og kosmiske bevidsthed, skrevet sit epokegørende livsværk Det Tredie Testamente.

- Fyrrebakkevej 41 ved Sommerslottet, 4500 Nykøbing Sjælland
- Mandag morgen til fredag aften
- Fri adgang og gratis entré. Kurset afholdes efter gaveprincippet.
- Overnatning og bespisning ikke inkluderet.
- Vi hjælper med booking af sommerhuse
- Tilmelding mobil 2015 7811
- Kursusprogram på livetsskole.info

JUBILÆUMSFEST FOR MARTINUS KOSMISKE INDVIELSE

Lørdag den 29. marts 2025, kl. 12:30-18:00

Fri adgang - gratis entré.

Festen afholdes i Kulturhuset Kilden, Teatersalen.
Adresse: Nygårds Plads 31, Brøndbyøster, 2605 Brøndby.

Veganerbuffet kl. 18:00 til 150 kr. Buffeten er også i Kulturhuset Kilden.

Tilmelding:

Tel/sms 2015 7811, eller e-mail: jan@langekaer.dk

Tilmelding nødvendig til både fest og veganerbuffet.

Det Tredie Testamente, Martinus Åndsvidenskab giver en fuldkommen logisk forklaring på, hvordan livet fungerer, og er i overensstemmelse med den fysiske videnskabs sikre resultater.

Arrangør: LIVETS SKOLE i Martinus Åndsvidenskab.

Studiegrupper og uddelingssteder

I DANMARK, SVERIGE OG NORGE

Udleveringssted **U** Studiegruppe **S**

Avnø	3698 1808	U		Nørre Alslev/Falster	3151 2434	U	
Ballerup	3151 2434	U	S	Odense	2138 2638	U	S
Bogø By	2329 7658	U	S	Oslo	+47 9882 8168	U	
Broager	2393 7838	U	S	Randers	2993 3085	U	S
Brøndby	2015 7811	U		Sindal, Nordjylland	2628 4040	U	
Dragør	3034 0713	U		Sorø	4026 5675	U	
Egernsund	2030 0850	U	S	Store Heddinge	2342 7888	U	
Esbjerg	3054 5065	U	S	Søborg	4022 2252	U	
Frederiksberg	2015 7811	U	S	Thy	2013 2989	U	S
Gilleleje	6083 8008	U		Tommerup	2138 5380		S
Göteborg	+46 73677 9594	U	S	Torup	6075 8855	U	
Holmegaard, Sydsjælland	2081 6044	U		Valby	3672 1750	U	
Horsens	2236 0179	U		Vanløse	2087 6006	U	S
Jægerspris	3151 2434	U		Vejle	2992 9831	U	S
Klint, Nykøbing Sj.	5378 5272	U	S	Viborg	2036 5580	U	S
Kongens Lyngby	6070 7969	U		Vissenbjerg	2138 2638	U	
København	4040 2168	U		Aalborg	2628 4040	U	S
Malaga, Spanien	+34 60329 5547	U		Aarhus	4026 4094	U	S

Du kan desuden få *Den ny Verdenskultur*:

- På vores årlige helsemesser og udstillinger i Danmark.
- Ved selv at hente det på et af vores uddelingssteder.

Hjælp til oprettelse af studiegrupper og afholdelse af foredrag i Det Tredie Testamente

NYE AKTIVITETER

Hjælp til start af nye aktiviteter

Vores team af frivillige har stor erfaring med opstart af studiegrupper, afholdelse af udstillinger, foredrag, kurser og kan stille alt det nødvendige materiale til rådighed i form af bøger, symboler, studiemateriale og udstillingsdisplay, samt give råd og vejledning.

Henvendelse

LIVETS SKOLE i Martinus Åndsvidenskab Vestre Gade 6A, Brøndbyøster
2605 Brøndby
Jan Langekær
Mobil: 2015 7811
livetsskole.info

Udstillinger 2024

Brøndby Hallen, København, 2. - 4. februar 2024
Aalborg Kongres og Kultur Center, 1. - 3. marts 2024
Ceres Park & Arena, Aarhus, 4. - 6. oktober 2024
Frankfurter Buchmesse, Tyskland, 16. - 20. oktober 2024
Mystikkens Univers, 1. - 3. november 2024
Solvognen, Odense, maj - oktober 2024
Avnø Højskole, juni - oktober 2024

“

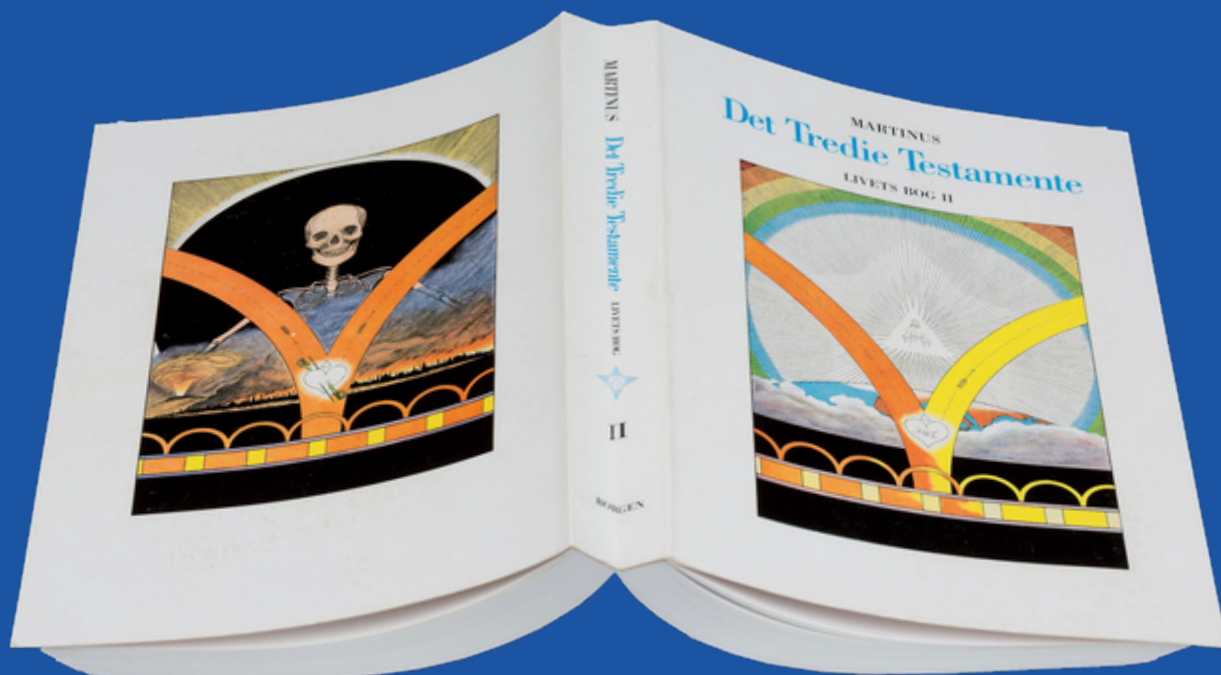
Mennesker, som føler sig tiltrukket af mine kosmiske analyser og føler trang til at studere det verdensbillede, jeg skildrer i mit hovedværk LIVETS BOG og andre bøger, gør det på grund af den indre bevægelse eller forvandling, der allerede er ved at ske i deres mentalitet. Hvis ikke De i Deres bevidsthed allerede besidder visse erfaringer, vil mit arbejde slet ikke have interesse for Dem. En indre organisk funktion må være til stede, og det er den funktion, man kalder næstekærlighed.

Martinus

“Den mentale kursændring”, *Kosmos* 1972, nr. 21.

Det Tredie Testamente

Martinus åndsvidenskab

Kristendommens fortsættelse, fornyelse og fuldkommengørelse
Talsmanden den Hellige Ånd

LIVETS BOG I-VII

dettredietestamente.info
thethirdtestament.info
al-3ahd-al-thaleth.info
livetsskole.info